

JUDr. Josef Baxa
předseda Nejvyššího správního soudu

Brno 30. ledna 2014
č. j. TmO 1/2014-5

Rozhodnutí

Předseda Nejvyššího správního soudu rozhodl ve věci odvolání žadatele _____
_____ proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2014, č. j. Tm 4/2014-1/6, o odmítnutí žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, dle § 16 odst. 3 uvedeného zákona a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

odvolání se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.

O d ů v o d n ě n í:

I. Žádost o informace

Dne 2. 1. 2014 obdržel Nejvyšší správní soud (jako orgán prvního stupně) žádost o poskytnutí informací ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), ve které žadatel žádal o zodpovězení níže uvedených otázek:

1. Pokud Ústavní soud v řízení o ústavní stížnosti zruší rozsudek Nejvyššího správního soudu, neboť sbledá porušení práva na zákonného soudce (nedodržení rozvrhu práce) a věc se tak vrátí zpět k NSS, uplatní ředitelka soudních kanceláří takový postup podle Rozvrhu práce pro rok 2014, čl. 4.1., že případ stejně znovu dostane přidělen ten samý soudce?

2. Pokud je odpověď na otázku č. 1 záporná, jaký je tudíž postup?

3. Pokud Nejvyšší správní soud informaci podle bodu 1 či 2 nedisponuje, kdy bude touto informací disponovat.

II. Rozhodnutí orgánu prvního stupně

Rozhodnutím ze dne 13. 1. 2014, č. j. Tm 4/2014-1/6, byla tato žádost odmítnuta. Nejvyšší správní soud svoje rozhodnutí odůvodnil tím, že pravidlo pro přidělování souvisejících věcí uvedené v čl. 4.1 Rozvrhu práce Nejvyššího správního soudu dopadá primárně na jiné případy. Povinnost poskytovat informace se dle § 2 odst. 4 informačního zákona netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Žadatel však ve svém podání klade

hypotetické otázky týkající se budoucího rozhodnutí Ústavního soudu a následné reakce Nejvyššího správního soudu na toto rozhodnutí.

III. Odvolání proti rozhodnutí orgánu prvního stupně

Dne 18. 1. 2014 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno odvolání žadatele proti výše uvedenému rozhodnutí. Žadatel v něm namítal, že povinný subjekt je povinen disponovat pravidlem pro přidělení věci po kasačním nálezu Ústavního soudu z důvodu porušení zásady zákonného soudce. Pokud touto informací nedisponuje, je povinen ji vytvořit (viz. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67). Pravidlo obsažené v čl. 4.1. rozvrhu práce Nejvyššího správního soudu na rok 2014 zpochybňuje možnost předsedy tohoto soudu činit operativní opatření v průběhu roku dle § 44 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. Závěrem žadatel uvedl, že poslední otázka je oddělitelná od informace o pravidle a její odmítnutí je možné pouze na samostatném základě.

IV. Rozhodnutí nadřízeného orgánu

Po prostudování spisové dokumentace a napadeného rozhodnutí došel předseda Nejvyššího správního soudu jako nadřízený orgán k závěru, že odvolání není důvodné. Při této úvaze vycházel z níže uvedených ustanovení zákona:

Dle § 2 odst. 4 informačního zákona „Povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.“

Dle § 15 odst. 1 informačního zákona „Pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyboví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.“

Dle § 44 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích) „Nemůže-li věc v určeném soudním oddělení projednat a rozhodnout soudce nebo senát stanovený rozvrhem práce [§ 42 odst. 1 písm. a) a d)], předseda soudu stanoví, který jiný soudce nebo senát věc projedná a rozhodne.“

Dle čl. 4.1. Rozvrhu práce Nejvyššího správního soudu (dále též „rozvrh práce“) „kasační stížnost směřující proti novému rozhodnutí krajského soudu vydanému po předchozím rozsudku Nejvyššího správního soudu v téže věci se přidělí tomu soudci, který byl soudcem zpravodajem v předchozím řízení o kasační stížnosti a o věci rozhodne senát v původním složení. Pokud není možné původní senát sestavit, projedná a rozhodne věc senát, jehož je takový soudce členem, ve složení dle tohoto rozvrhu práce (čl. 11); to platí přiměřeně i v případě zrušení rozhodnutí Nejvyššího správního soudu Ústavním soudem, případně rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie v řízení o předběžné otázce,“

Z žádosti o informace vyplývá, že žadatel se Nejvyššího správního soudu dotazoval, jak by postupoval při přidělování věci, když by bylo jeho rozhodnutí zrušeno Ústavním soudem z důvodů porušení zásady zákonného soudce. Zda i v takovém případě by bylo aplikováno pravidlo obsažené v čl. 4. 1. rozvrhu práce. Nadřízený orgán se ztotožnil s názorem orgánu prvního stupně, který žádost odmítl s odůvodněním, že se jedná o dotaz na názor ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona. Navíc nelze předvídat obsah rozhodnutí Ústavního soudu a jeho důsledky pro přidělení konkrétní věci.

Nadřízený orgán má za nutné prve poukázat na samotný text pravidla č. 4.1. z rozvrhu práce, ze kterého vyplývá, že jeho aplikace na rozhodnutí Ústavního soudu a Soudního dvoru

Evropské unie je „přiměřená“. Navíc pravidlo pro přidělování věcí po zrušujícím rozhodnutí Ústavního soudu je nutné číst v kontextu první věty daného pravidla, kdy primárně míří na opakované rozhodování Nejvyššího správního soudu o kasačních stížnostech v téže věci. Nelze se tak ztotožnit s námitkou stěžovatele o rozporu pravidla č. 4.1 rozvrhu práce a § 44 odst. 1 zákona o soudech a soudcích.

Zrušení rozhodnutí Nejvyššího správního soudu Ústavním soudem pro porušení práva na zákonného soudce je specifickým případem. Takové rozhodnutí by se nezabývalo meritorně danou právní otázkou, ale okolnostmi samotného přidělování. Přestože by Ústavní soud nemohl v souladu s názorem žadatele přidělit věc konkrétnímu soudci, Nejvyšší správní soud by musel reagovat na vyslovený právní názor v odůvodnění. Ten však nelze dopředu předvídat, stejně jako skutečnost že Ústavní soud rozhodnutí zruší.

Rozvrh práce tak s ohledem na výše uvedené nemůže obsahovat pravidlo, které by řešilo všechny možné eventuality, které mohou být v rámci rozhodnutí Ústavního soudu vysloveny. S tímto konec konců počítá i zákonodárce v zákoně o soudech a soudcích, kdy předsedovi soudu svěřuje pravomoc v nutných případech rozvrh práce operativně upravit.

Žadatelem zmíněné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67) na danou věc tak nedopadá, neboť nelze danou informaci bez existence zrušujícího rozhodnutí Ústavního soudu a znalosti odůvodnění vytvořit. V případě tvorby takové informace by povinný subjekt musel sám za Ústavní soud dovodit možné důvody pro zrušení rozhodnutí a pak se pokusit v souladu s tímto názorem aplikovat na rozvrh práce. Poskytnutá odpověď by tak byla pouze názorem povinného subjektu.

Nadřízený orgán se neztotožnil ani s námitkou, že poslední otázka je oddělitelná od informace o pravidle a její odmítnutí je možné pouze na samostatném základě. Z rozhodnutí orgánu první stupně jasně vyplývá, že nutnost řešení této otázky je podmíněno existencí konkrétního kasačního nálezu Ústavního soudu a do jeho rozhodnutí nelze předjímat postup Nejvyššího správního soudu. Nelze tak ani odpovědět na otázku kdy bude tato právní otázka (jejíž výsledek je požadovanou informací) řešena a zdali vůbec.

Orgán prvního stupně na základě výše uvedeného proto nepochybil, pokud žádost odmítl v souladu s § 15 odst. 1 informačního zákona.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle § 16a odst. 9 zákona č. 106/1999 Sb. nelze odvolat.

JUDr. Josef Baxa v. r.
předseda soudu

Za správnost vyhotovení:
Sabina Kudličková

JUDr. Josef Baxa
předseda Nejvyššího správního soudu

Brno 25. března 2014

č. j. TmO 2/2014 - 6

R o z h o d n u t í

Předseda Nejvyššího správního soudu rozhodl ve věci odvolání žadatele [redacted], nar. [redacted] o odvolání proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2014, č. j. Tm 4/2014-3/1, o odmítnutí žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, na základě § 16 odst. 3 uvedeného zákona a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

odvolání se zamítá a rozhodnutí ze dne 17. 2. 2014, č. j. Tm 4/2014-3/1, se potvrzuje.

O d ů v o d n ě n í:

I. Skutkový stav

Nejvyšší správní soud obdržel dne 6. prosince 2013 žádost o poskytnutí informací, ve které žadatel žádal o „sdělení všech řízení proti nečinnosti (rejstřík Ans - s přednostním projednáváním) rozhodnutých zdejším soudem mimo pořadí nápadu od 1.1.2012 (...) v rozsahu (sp.zn., datum nápadu, datum rozhodnutí), (sp. zn., datum nápadu, datum rozhodnutí jiného později napadlého, ale dříve rozhodnutého řízení v rámci této kategorie s největší délkou předbíhání ve dnech), délka předbíhání ve dnech.“

Orgán prvního stupně sdělením ze dne 13. 12. 2013, č. j. Tm 2/2013-39/5, odkázal žadatele na webové stránky Nejvyššího správního soudu a popsal postup, jak požadované informace vyhledat. K žádosti o sdělení „délky předbíhání ve dnech“ uvedl, že analýzu obsahující takovéto údaje nemá k dispozici.

V reakci na výše uvedené sdělení žadatel uvedl, že trvá na zaslání informací v požadovaném formátu a konstatoval, že v případě hodnoty „délka předbíhání ve dnech“ jde o zcela triviální operaci a nelze tedy mluvit o vytváření složitých statistických informací.

Nejvyšší správní soudu ve sdělení ze dne 6. 1. 2014, č. j. Tm 2/2013 – 39/9, poskytl žadateli informace v podobě tabulky se spisovými značkami všech rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, vedených v rejstříku „Ans“ v požadovaném období a to včetně data napadení a rozhodnutí. Dále zopakoval, že další analýzu těchto dat nemá k dispozici a není povinen ji vytvářet.

Dne 20. 1. 2014 byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace. Žadatel v ní uvedl, že posledně uvedené sdělení soudu obsahuje jen část požadovaných informací. Ve zbytku povinný subjekt stále uvádí, že se jedná o nové informace, které ke své činnosti nepotřebuje a není povinen je vytvářet. Povinný subjekt tak částečně informace neposkytl a současně ani nevydal řádné správní rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti.

Předseda Nejvyššího správního soudu jako nadřízený orgán přezkoumal postup povinného subjektu a došel k závěru, že stížnost je důvodná a orgánu prvního stupně rozhodnutím ze dne 30. 1. 2014, č. j. Tm 2/2014-2/10, přikázal, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí žádost vyřídil.

II. Rozhodnutí orgánu prvního stupně

Orgán prvního stupně následně vydal rozhodnutí ze dne 17. 2. 2014, č. j. Tm 4/2014-3/1, o částečném odmítnutí informace dle § 15 odst. 1 informačního zákona. V rozhodnutí došel k závěru, že ke sdělení informací „*sp. zn., datum nápadu, datum rozhodnutí jiného později napadlého, ale dříve rozhodnutého řízení v rámci této kategorie s největší délkou předbíhání ve dnech*“, je nutné provést analýzu a statistické zpracování již poskytnutých informací. Nejedná se tak o situaci, kdy k vytvoření odpovědi na žádost stačí pouhé mechanické vyhledání a shromáždění údajů, které má povinný subjekt k dispozici, ale je nezbytné s těmito údaji provádět další zpracovávání nad rámec prostého „vtělení“ do odpovědi na žádost. Požadovanou analýzu navíc povinný subjekt nemá k dispozici, nevytváří ji a ani ji nepotřebuje ke své činnosti. Na danou situaci tak dopadá zákonná výlučka z povinnosti poskytovat informace, které by bylo nutno nově vytvářet (§ 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím).

Dále správní orgán prvního stupně poznamenal, že vzhledem k průběžnému přidělování věcí jednotlivým senátům a soudcům dle rozvrhu práce, by žadatelem nastíněný postup výpočtu nevedl k zjištění požadovaných dat. Naopak by bylo nutné analyzovat veškerý nápad za požadované období a pořadí rozhodnutých věcí skrze všechnu agendu.

III. Odvolání

Proti výše uvedenému rozhodnutí orgánu prvního stupně podal žadatel odvolání. V něm k prvnímu výroku uvedl, že rozhodnutí je nezákonné, protože ani neuvádí na základě jakého zákonného důvodu je vydáváno. K samotnému poskytnutí informací se žádné správní rozhodnutí nevydává.

K informacím, které povinný subjekt odmítl poskytnout, namítal, že se o nové informace nejedná a odkázal se na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 - 67. Dále uvedl, že požadované informace jsou potřeba k provádění pravidelné kontroly, zda jsou soudem respektována závazná pravidla pro určení pořadí projednávání věcí. Zdrojové informace má povinný subjekt k dispozici v elektronické podobě a následné zpracování je zcela zanedbatelné náročnosti. Závěrem poznamenal, že „analýzu“ má povinný již také k dispozici a není proto jakýkoliv důvod ji neposkytnout.

IV. Rozhodnutí nadřízeného orgánu

Předseda Nejvyššího správního soudu jako nadřízený orgán přezkoumal postup povinného subjektu v souladu s §16 odst. 3 informačního zákona a došel k závěru, že odvolání není důvodné. Při této úvaze vycházel z níže uvedených ustanovení informačního zákona:

Dle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím „*Povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací*“.

Dle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, „*Pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, neryhová, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*“

Ze spisové dokumentace se podává, že žadatel požadoval poskytnutí seznamu rozhodnutých věcí vedených Nejvyšším správním soudem pod rejstříkovou značkou „Ans“ mimo pořadí nápadu, a to od 1. 1. 2012. Nadřízený orgán se ztotožnil s názorem orgánu prvního stupně, že poskytnutí takové informace by vyžadovalo provést rozsáhlou statistickou analýzu rozhodovací činnosti soudu a vytvořit tak novou informaci ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona, kterou soud není povinen disponovat.

Nejvyšší správní soud bezesporu disponuje údaji o počtu věcí vedených pod rejstříkovou značkou „Ans“, jejich spisovými značkami, datem napadení a dnem rozhodnutí. Tyto údaje také žadatelé na základě žádosti bezplatně poskytli (přestože jsou všechny veřejně přístupné na webových stránkách soudu). Dle názoru orgánu prvního stupně i odvolacího orgánu však již není povinen tato data dle zadání žadatele vyhodnocovat. Takový výklad by mohl *ad absurdum* vést k tomu, že by Nejvyšší správní soud, resp. i ostatní povinné subjekty, byly povinny (byť i za úplatu) tvořit rozličné analýzy, které jsou nyní zpracovávány v rámci akademické či soukromé sféry.

Nadřízený orgán nepolemizuje s judikaturou Nejvyššího správního soudu, dle které povinný subjekt nemůže odmítnout zpracovat požadované informace, pokud by měl povinnost předmětnými informacemi disponovat (viz žadatelem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 – 67). Nadřízený orgán se však ztotožnil s názorem orgánu prvního stupně, že Nejvyšší správní soud, jako povinný subjekt neprovádí a ani nemůže provádět kontrolu dodržování pořadí rozhodování dle § 56 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, tak jak popisuje žadatel.

Stěžovatelem navrhovaný postup výpočtu (zaslaný matematický vzorec) by s ohledem na rozvrh práce a průběžné přidělování věcí jednotlivým senátům a soudcům zpravodajům nevedl k požadovanému cíli. Pomíjí totiž skutečnost, že jednotlivé věci jsou na základě rozvrhu práce kontinuálně přidělovány jednotlivým soudcům zpravodajům. Přidělení věci konkrétnímu soudci zpravodaji v senátu se však neprojeví ve spisové značce věci. Dále jsou někteří soudci s ohledem na členství v dalších senátech (rozšířený senát, kárný senát) při přidělování v určitých kolech vynecháváni (všechna tato pravidla jsou obsažena v rozvrhu práce, který je zveřejněn na www.nsssoud.cz). S ohledem na tato specifika není možné docílit výsledku triviálním výpočtem, jak tvrdí žadatel.

Pro určení případného počtu dní, o který bylo v jiné později došlé věci rozhodnuto dříve než ve dříve došlé věci ochrany proti nečinnosti správního orgánu (rejstřík „Ans“) „*délka předbíhání ve dnech*“, by bylo nutné analyzovat veškerý nápad soudu za požadované období. Konkrétně porovnat data napadení a rozhodnutí všech přidělených věcí s daty napadení a rozhodnutí věcí ochrany proti nečinnosti u každého soudce zvlášť. Nadřízený orgán se tak ztotožnil s názorem orgánu prvního stupně i v tom, že se nejedná o situaci, kdy k vytvoření odpovědi na žádost stačí pouhé mechanické vyhledání a shromáždění údajů, které má povinný subjekt k dispozici, ale je nezbytné s těmito údaji provádět další zdlouhavé zpracovávání nad rámec prostého „vtělení“ do odpovědi na žádosti.

Nadto, jak již bylo žadateli opakovaně sděleno v rozhodnutí orgánu prvního stupně, povinnost projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém k němu došly, nelze chápat doslovně tak, že příslušný senát nemůže projednávat a rozhodovat další věci do rozhodnutí věci předcházející. Takový mechanický postup by z důvodů individuálních okolností spojených s každou věcí (předložení spisové dokumentace, vyjádření účastníků, atd.) vedl k umělému prodlužování rozhodování a tedy k porušení zásady efektivity řízení. Případná ochrana proti umělým průtahům v řízení je účastníkům poskytnuta skrze institut stížností. Při takové kontrole také předseda soudu vychází z konkrétních skutkových zjištění v daném případě. Z výše uvedených důvodů tak Nejvyšší správní soud není povinen žadatelem požadovanou analýzou disponovat a přes názor žadatele, jí nedisponuje a neplánuje z vlastní potřeby vytvářet.

Nad výše uvedené nadřízený orgán poznamenává, že žadatel v odvolání i zbylé korespondenci s povinným subjektem napadá dodržování pořadí projednávání a rozhodování věcí u Nejvyššího správního soudu a jeho kontrolu. S tímto za použití shodných argumentů nesouhlasil již v řízeních, kterých byl u Nejvyššího správního soudu účastníkem. Předseda Nejvyššího správního soudu se tak s obsahově shodnými tvrzeními vypořádal v rámci řízení o stížnosti na průtahy v řízení (vedených pod sp. zn. S 123/2013 a sp. zn. S 124/2014) a podstata přednostního projednávání a rozhodování věcí musí být žadateli zřejmá. Přesto žadatel po soudu jako po povinném subjektu požaduje stále stejné informace, u kterých mu bylo opakovaně vysvětleno, proč nejsou pro soud relevantní a proč je nevytváří. Dle názoru nadřízeného orgánu tak žadatel touto žádostí o informace spíše než veřejný zájem sleduje samotné vedení sporu, což by samo o sobě stačilo k odmítnutí žádosti.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

JUDr. Josef Baxa v. r.
předseda soudu

Za správnost vyhotovení:
Sabina Kudličková

JUDr. Josef Baxa
předseda Nejvyššího správního soudu

Brno 3. června 2014
č. j. TmO 3/2014 - 6

R o z h o d n u t í

Předseda Nejvyššího správního soudu rozhodl ve věci odvolání žadatelky _____ o odvolání proti sdělení ze dne 12. 5. 2014, č. j. Tm 2/2014-11/10, o poskytnutí o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, na základě § 16 odst. 3 uvedeného zákona a § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

Odvolání se zamítá.

O d ů v o d n ě n í:

I. Skutkový stav

Nejvyšší správní soud jako orgán prvního stupně obdržel dne 2. 5. 2014 dopis obsahující žádost dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), o poskytnutí informace, „*jaké trestní řízení je vedeno! Tm 5, Tm 3, Tm 2 - /2014 11/6 žádám k tomuto výklad*“.

Soud jako povinný subjekt žadatelce poskytl informaci, že rejstřík Tm není u našeho soudu trestním rejstříkem, nýbrž je používán pro korespondenci tiskové mluvčí a čísla u značky (zkratky) Tm značí číslo umístění ve spisu.

Dále žadatelka požadovala výklad „*k par. 33, 34 zák. 111/2006*“. K tomuto bodu orgán prvního stupně uvedl, že soud není oprávněn poskytovat právní rady, ale je zákonem pověřen k projednávání a rozhodování jednotlivých věcí. Z tohoto důvodu je vyloučeno, aby se soud vyjadřoval k otázkám, které by případně mohl projednávat, a předjímal tak své budoucí rozhodnutí.

Současně žadatelku odkázal na advokáta či občanskoprávní poradny, které poskytují právní rady i bezplatně a připojil webový odkaz na jejich seznam.

II. Odvolání

Dne 14. 5. 2014 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno odvolání proti v záhlaví uvedenému sdělení. Žadatelka se cítí podvedená nekalými machinacemi ze strany soudů a není jí jasné, za co je trestána. Uvádí, že je opětovně uváděna v omyl státním podnikem Pošta ohledně „doručování zvl. předpis“.

III. Rozhodnutí nadřízeného orgánu

Předseda Nejvyššího správního soudu jako nadřízený orgán přezkoumal postup povinného subjektu v souladu s §16 odst. 3 informačního zákona a došel k závěru, že odvolání není přípustné. Při této úvaze vycházel z níže uvedených ustanovení informačního zákona:

Dle § 14 odst. 5 písm. d) citovaného zákona povinný subjekt „nerozhodne-li podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění (...)“.

Dle § 15 odst. 1 téhož zákona „pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.“.

Dle § 16 citovaného zákona [p]roti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti lze podat odvolání.“.

Z výše uvedeného vyplývá, že povinný subjekt informace poskytl, odvolání proti vyhovění žádosti tudíž není možno podat. Zákon výslovně připouští podat odvolání toliko pouze rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace. Opravný prostředek proti sdělení či faktickému úkonu, kterým bylo žadatelce vyhověno, by se tak mál svým účinkem.

Nadřízený orgán má za to, že odvolání proti poskytnutí informace není ve smyslu § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, přípustné [„(...) nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne“], proto odvolání žadatelky zamítl.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

JUDr. Josef Baxa
předseda soudu

Za správnost vyhotovení:
Dagmar Dolníčková

JUDr. Josef Baxa
předseda Nejvyššího správního soudu

Brno 3. června 2014
č. j. TmO 4/2014 - 6

R o z h o d n u t í

Předseda Nejvyššího správního soudu rozhodl ve věci odvolání žadatele _____ nar. _____ o odvolání proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2014, č. j. Tm 4/2014-7/5, o částečném odmítnutí žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, na základě § 16 odst. 3 uvedeného zákona a § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2014, č. j. Tm 4/2014 – 7/5, se zrušuje a věc se vrací k novému projednání orgánu I. stupně.

O d ů v o d n ě n í:

I. Skutkový stav

Nejvyšší správní soud jako orgán prvního stupně obdržel dne 26. 4. 2014 žádost dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), o poskytnutí všech rozhodnutí senátu 10 A Městského soudu v Praze, které byly zrušeny jak ze strany Nejvyššího správního soudu, tak Ústavním soudem v uplynulých deseti letech.

Soud jako povinný subjekt žadateli poskytl seznam věcí, ve kterých bylo rozhodnutí uvedeného senátu zrušeno, v příloze napadeného rozhodnutí. Ve zbylé části žádosti, týkající se poskytnutí rozhodnutí senátu 10 A zrušených Ústavním soudem, žádost odmítl. Požadovaná informace se dle orgánu prvního stupně nevztahuje k působnosti Nejvyššího správního soudu, protože není povinen vést evidenci zrušujících rozhodnutí vydaných Ústavním soudem.

II. Stížnost a odvolání

Dne 14. 5. 2014 byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace a odvolání proti rozhodnutí prvního stupně. Žadatel v ní uvedl, že výrok I. rozhodnutí je nezákonný, neboť k poskytnutí informace se žádné rozhodnutí nevydává.

Ust. § 15 nedává zákonný podklad pro vydání takového rozhodnutí. Dále měl za to, že údaje se vztahují pouze k posledním třem letům, ač byly požadovány za posledních deset let. Spisové značky pak dle žadatele neposkytují řádnou identifikaci konkrétních rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

Žadatel dále napadal výrok II. rozhodnutí prvního stupně a tvrdil, že je fakticky neurčitý a nepřezkoumatelný. Všechna požadovaná rozhodnutí má mít k dispozici předsedkyně senátu 10 A, nyní přidělená k Nejvyššímu správnímu soudu (žadatel má na mysli Mgr. Janu Brothánkovou – *pozn. NSS*). Mělo by se tak jednat o zcela samozřejmé podklady předsedy soudu za situace, kdy má být trvale k tomuto soudu přidělena.

Povinný subjekt pochybil i formálně v poučení o opravných prostředcích, kdy zcela chybí lhůta, ve které je třeba opravné prostředky podat, i místo, kde je třeba tak učinit. Povinný subjekt taktéž nerespektoval elektronickou formu pro poskytnutí informací uvedenou v žádosti, přičemž tato forma je pro povinný subjekt závazná.

Zákonná lhůta pro poskytnutí všech požadovaných informací (v elektronické podobě) dle žadatele již marně uplynula, přičemž povinný subjekt úplné informace neposkytl. Žadatel tudíž navrhuje, aby bylo rozhodnutí prvního stupně zrušeno a současně bylo povinnému subjektu přikázáno, aby informace v elektronické podobě poskytl, neboť se jedná o informace, která má či měl by mít k dispozici.

III. Rozhodnutí nadřízeného orgánu

Předseda Nejvyššího správního soudu jako nadřízený orgán přezkoumal postup povinného subjektu v souladu s §16 odst. 3 informačního zákona a došel k závěru, že odvolání se vyhovuje. Při této úvaze vycházel z níže uvedených ustanovení informačního zákona:

Dle § 2 odst. 4 informačního zákona „[p]ovinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací“.

Dle § 14 odst. 5 písm. d) citovaného zákona povinný subjekt „nerozhodne-li podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění (...)“.

Dle § 15 odst. 1 téhož zákona „pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.“

Ze spisové dokumentace vyplývá, že žadatel požadoval poskytnutí seznamu rozhodnutí Městského soudu v Praze, které byly zrušeny Nejvyšším správním soudem a Ústavním soudem v uplynulých deseti letech. K námitkám stěžovatele týkajícím se neúplnosti poskytnuté informace je třeba poznamenat, že Nejvyšší správní soud vede údaje o kasačních stížnostech ve svém elektronickém systému. Do tohoto systému se zapisují všechny kasační stížnosti (příp. i další návrhy), které tomuto soudu dojdou a teprve následně je kasační stížnost svázána s rozhodnutím krajského soudu a jeho číslem jednacím. Kasační stížnosti figurují v systému pod svými spisovými značkami. Důležitou skutečností ovšem je to, že vnitřní informační systém – navzdory naším snahám – prozatím není propojen se systémem krajských soudů, tudíž nemáme detailní přehled o všech rozhodnutích krajských soudů, která byla Ústavním soudem zrušena. Rozhodnutí Ústavního soudu Nejvyšší správní soud eviduje tedy pouze ve vztahu ke svým rozhodnutím, a

tyto informace se váží k dané spisové značce konkrétní kasační stížnosti. Jakkoliv si je Nejvyšší správní soud vědom technické nedostatečnosti tohoto řešení, skutečně nedisponuje detailními informacemi o rozhodnutích krajských soudů, která byla zrušena Ústavním soudem.

Nadřízený orgán má tedy za to, že žadateli lze poskytnout informace pouze o rozhodnutích Ústavního soudu, která rušila rozhodnutí Nejvyššího správního soudu podrobující kasačnímu přezkumu rozhodnutí senátu 10 A, jelikož tyto informace vede v systému. Jakýmkoliv dalšími informacemi nad tento rozsah Nejvyšší správní soud nedisponuje a musel by je nově vytvořit (§ 2 odst. 4 informačního zákona). Z těchto důvodů je orgán prvního stupně povinen poskytnout původní informaci doplněnou o údaje týkající se Ústavního soudu. Vyčerpávajícími informacemi v tomto smyslu však disponuje pouze Městský soud v Praze, resp. Ústavní soud.

K námitce neúplnosti poskytnuté informace nadřízený orgán na okraj uvádí, že zmíněný senát 10 A Městského soudu v Praze pod touto rejstříkovou značkou funguje ode dne 1. 1. 2010. Povinný subjekt byl vázán obsahem žádosti a nemohl předjímat, zda je žadateli známa skutečnost vyplývající z rozvrhu práce Městského soudu v Praze, že od uvedeného data došlo ke změně rejstříkových značek a že příslušný senát tak před uvedeným datem rozhodoval věci vedené pod jinými spisovými značkami, a to 10 Ca, 10 Cad a 10 Az. Z tohoto důvodu povinný subjekt poskytl informaci v takovém rozsahu, v jakém o ni bylo žádáno.

Nadřízený orgán uznává, že při poskytování žádosti se nevydává žádné rozhodnutí, jelikož samotné poskytnutí informace se *de facto* rovná vyhovění žádosti, které není třeba dále nijak deklarovat. Výrok I. sice sám o sobě nezákonnost rozhodnutí nezpůsobuje, je však pravdou, že absence zákonné úpravy vydávání rozhodnutí o vyhovění žádosti má své dopady i na nemožnost podat proti tomuto faktickému úkonu odvolání, jestliže toto je možné podat pouze proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Nadřízený orgán je tak toho názoru, že povinný orgán je povinen informace poskytovat přímo formou sdělení o poskytnutí informace, nikoliv formou rozhodnutí, a to navzdory skutečnosti, že orgán prvního stupně z důvodu procesní ekonomie spojil „výrok“ o poskytnutí informace s výrokiem o odmítnutí informací dle zbylé části žádosti.

Odvolací námitka mířící do nesprávnosti poučení je dle nadřízeného orgánu důvodná. Žadatel uvádí, že z formálního hlediska je poučení vadné, protože v něm chybí lhůta i místo, kde odvolání podat. S tímto názorem se nadřízený orgán ztotožňuje a konstatuje, že předmětné poučení nenaplněvalo zákonné požadavky na jeho obsah. Dle § 68 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, se uvádí, že „*[v] poučení se uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává.*“. Z tohoto znění pak vyplývá, že poučení v posuzovaném případě nesplňuje příkazy předvídaný zákonem, především co do uvedení lhůty pro podání odvolání, okamžiku počátku běhu této lhůty, a místa, kde je možno odvolání podat.

Konečně nadřízený orgán má za to, že informace měla být poskytnuta ve smyslu § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona v souladu se žádostí. Pokud žadatel uvedl, že požaduje zaslání informací v elektronické podobě na emailovou adresu, měl mu orgán prvního stupně vyhovět, jelikož mu v tom žádná okolnost nebrání. Forma, ve které je informace poskytována, je navázána na obsah žádosti a jako taková by měla být povinným orgánem v zásadě respektována. Nadřízený orgán tedy má za to, že informace měla být zaslána na mail žadatele, což v tomto případě nebylo splněno. I v tomto bodě souhlasí s žadatelem a považuje odvolací námitku za důvodnou.

Ze všech výše uvedených skutečností plyne, že odvolání žadatele je důvodné. Nadřízený orgán tedy přistoupil – aniž by lpěl na přepjatém formalismu – ke zrušení rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání. Orgán prvního stupně je tak vázán jeho právním názorem a je povinen poskytnout informaci v souladu s jeho závěry i s požadavky informačního zákona a správního řádu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

JUDr. Josef Baxa
předseda soudu

Za správnost vyhotovení:
Dagmar Dolníčková

JUDr. Josef Baxa
předseda Nejvyššího správního soudu

Brno 13. srpna 2014
č. j. TmO 4/2014 - 12

R o z h o d n u t í

Předseda Nejvyššího správního soudu rozhodl na základě § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, o odvolání žadatele

proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2014, č. j. Tm 4/2014-7/14; současně rozhodl na základě § 16a odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, o stížnosti žadatele na postup při vyřizování žádosti o informace ze dne 26. 4. 2014, takto:

I. Odvolání se dle § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítá a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2014, č. j. Tm 4/2014 – 7/5, se potvrzuje.

II. Dle § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, se postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace ze dne 26. 4. 2014 potvrzuje.

O d ů v o d n ě n í:

I. Skutkový stav

Nejvyšší správní soud obdržel dne 26. 4. 2014 žádost dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), ve které žadatel požadoval „sdělení všech rozhodnutí senátu 10 A Městského soudu v Praze, zrušených jak ze strany Nejvyššího správního soudu tak ze strany Ústavního soudu ČR v uplynulých 10 letech“.

Na základě této žádosti povinný subjekt poskytl žadateli seznam věcí, ve kterých bylo rozhodnutí výše uvedeného senátu Městského soudu v Praze zrušeno Nejvyšším správním soudem. Ve zbylé části žádosti (týkající se poskytnutí rozhodnutí senátu 10 A městského soudu zrušených Ústavním soudem) žádost rozhodnutím ze dne 12. 5. 2014, č. j. Tm 4/2014 – 7/5, odmítl. V odůvodnění rozhodnutí mimo jiné uvedl, že se požadovaná informace nevztahuje k působnosti Nejvyššího správního soudu. Žadatele v této části žádosti odkázal na Ústavní soud a Městský soud v Praze.

Dne 14. 5. 2014 byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace a odvolání proti poslední uvedenému rozhodnutí povinného subjektu. Žadatel v odvolání namítal nezákonnost výroku č. I a neurčitost a nepřezkoumatelnost výroku č. II. napadeného rozhodnutí. Dále tvrdil, že všechna požadovaná rozhodnutí má mít předsedkyně senátu 10 A Městského soudu v Praze a v současné době soudkyně přidělená k Nejvyššímu správnímu soudu (*pozn. NSS: Mgr. Jana Brothánková*) k dispozici. Dále by se mělo jednat o zcela samozřejmé podklady předsedy soudu za situace, kdy má být soudce k tomuto soudu trvale přidělen. Závěrem uvedl, že povinný subjekt pochybil i formálně v poučení o opravných prostředcích a nerespektoval elektronickou formu pro poskytnutí informací uvedenou v žádosti.

O výše uvedeném odvolání rozhodl nadřízený orgán rozhodnutím ze dne 3. 6. 2014, č. j. TmO 4/2014 – 6, kterým zrušil rozhodnutí ze dne 12. 5. 2014, č. j. Tm 4/2014 – 7/5, a věc vrátil orgánu prvního stupně k novému projednání. Dle nadřízeného orgánu Nejvyšší správní soud nedisponuje detailními informacemi o rozhodnutích krajských soudů, která byla zrušena Ústavním soudem. Žadateli bylo však možné poskytnout informace o rozhodnutích Ústavního soudu, která rušila rozhodnutí Nejvyššího správního soudu podrobující kasačnímu přezkumu rozhodnutí senátu 10 A městského soudu. K námitce neúplnosti poskytnuté informace uvedl, že povinný subjekt byl vázán obsahem žádosti a tedy zaslal data týkající se jen senátu 10A Městského soudu v Praze. Nadřízený orgán však uznal, že při poskytování žádosti se nevydává žádné rozhodnutí. Povinný orgán byl povinen informace poskytnout přímo formou sdělení o poskytnutí informace, nikoliv formou rozhodnutí. Dále seznal jako důvodnou i námitku mířící do nesprávnosti poučení a informace měla být poskytnuta v souladu se žádostí elektronickou formou.

Orgán prvního stupně tak v souladu se závazným právním názorem nadřízeného orgánu poskytl žadateli seznam spisových značek řízení vedených u Nejvyššího správního soudu o kasačních stížnostech proti rozhodnutím senátu 10 A Městského soudu v Praze, ve kterých byla rozhodnutí městského soudu zrušena. Dále seznam spisových značek řízení vedených u Nejvyššího správního soudu o kasačních stížnostech proti rozhodnutím senátu č. 10 A Městského soudu v Praze, která byla zrušena Ústavním soudem.

Dále orgán prvního stupně vydal rozhodnutí ze dne 23. 6. 2014, č. j. Tm 4/2014-7/14, kterým odmítl poskytnout seznam rozhodnutí Městského soudu v Praze rozhodnutých senátem 10A, která byla zrušena Ústavním soudem. Svě rozhodnutí zdůvodnil tím, že tento seznam nemá k dispozici a není schopen je z dat jemu dostupných vytvořit.

II. Odvolání a stížnost

Proti poslední uvedenému rozhodnutí orgánu prvního stupně podal žadatel dne 26. 6. 2014 společně stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace a odvolání proti rozhodnutí o poskytnutí a odmítnutí žádosti o informace.

V rámci odvolání označil rozhodnutí ve výroku č. I. jako nezákonné, protože k poskytnutí informace se žádné správní rozhodnutí nevydává a chybí tak zákonný podklad k jeho vydání. Výrok č. II napadeného rozhodnutí je pak dle žadatele neurčitý a nepřezkoumatelný. Všechna požadovaná rozhodnutí má přinejmenším daný soudce k dispozici. Tento seznam by měl být také podkladem pro zveřejněný postup předsedy Nejvyššího správního soudu při výběru soudců Nejvyššího správního soudu. V závěru žadatel navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a současně bylo povinnému subjektu příkázáno všechny požadované informace poskytnout.

U námitek spadajících do stížnosti na postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace poukazoval žadatel na skutečnost, že poskytnutý seznam rozhodnutí obsahuje rozhodnutí za poslední tři roky, přestože v žádosti byla požadována rozhodnutí v období 10 let. Dle žadatele není podstatné, že se senát 10 A Městského soudu v Praze dříve označoval 10 Ca. Měla tak být poskytnuta všechna rozhodnutí daného senátu v požadovaném období bez ohledu na jeho označení. V této souvislosti dále uvádí, že spisové značky nepředstavují řádnou identifikaci konkrétních rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

III. Rozhodnutí nadřízeného orgánu

Předseda Nejvyššího správního soudu jako nadřízený orgán přezkoumal postup povinného subjektu v souladu s § 16 odst. 3 a § 16a odst. 4 informačního zákona a došel k závěru, že odvolání není důvodné a potvrdil postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace ze dne 26. 4. 2014. Při této úvaze vycházel z níže uvedených ustanovení informačního zákona:

Dle § 2 odst. 4 informačního zákona „*povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.*“

Dle § 2 odst. 4 informačního zákona „*povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.*“

Dle § 15 odst. 1 téhož zákona „*pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*“

III. a) rozhodnutí nadřízeného orgánu o odvolání

Úvodem nadřízený orgán poznamenává, že již v rozhodnutí ze dne 3. 6. 2014, č. j. TmO 4/2014 – 6, konstatoval, že při poskytování žádosti se nevydává žádné rozhodnutí, jelikož samotné poskytnutí informace se *de facto* rovná vyhovění žádosti, které není třeba dále nijak deklarovat. Povinný subjekt sice informace v souladu s tímto závazným právním názorem poskytnul přímo formou sdělení o poskytnutí informace a na žadatelem uvedenou emailovou adresu, opětovně však nevhodně spojil „výrok“ o poskytnutí informace s výrokem o odmítnutí žádosti. Takový výrok, sice sám o sobě nezákonnost rozhodnutí nezpůsobuje, je však vhodné, aby v dalších rozhodnutích povinný subjekt takto nepostupoval.

V souvislosti s výše uvedeným nelze souhlasit s námitkou žadatele, že druhý výrok rozhodnutí je neurčitý a nepřezkoumatelný. V kontextu prvního a druhého výroku je jasné určeno, které části žádosti se vyhovuje a která se odmítá. První výrok rozhodnutí pozitivně vymezuje tu část informace, která byla žadateli poskytnuta. Oproti tomu druhý výrok označuje část žádosti, které vyhověno nebylo. Jedná se právě o zbylou množinu informací, ze které jsou vyňaty poskytnuté informace uvedené v prvním výroku. Navíc odůvodnění rozhodnutí se odmítnuté části žádosti konkrétně věnuje a dále ji konkretizuje.

Nadřízený orgán neshledal jako důvodné ani námitky žadatele zpochybňující důvody pro částečné odmítnutí žádosti (poskytnutí seznamu rozhodnutí senátu 10A Městského soudu v Praze zrušených Ústavním soudem). Obdobnou námitkou se nadřízený orgán zabýval již

v rozhodnutí ze dne 3. 6. 2014, č. j. TmO 4/2014 – 6, ve kterém došel k závěru, že žadateli lze poskytnout informace pouze o rozhodnutích Ústavního soudu, která rušila rozhodnutí Nejvyššího správního soudu podrobující kasacímu přezkumu rozhodnutí senátu 10 A městského soudu. Dalšími informacemi nad tento rozsah Nejvyšší správní soud nedisponuje a musel by je vytvořit za situace, kdy nemá k dispozici potřebná vstupní data. V podrobnostech odkazuje nadřízený orgán na uvedené rozhodnutí.

Na tomto závěru nic nemění ani nová tvrzení žadatele, že požadovanými informacemi má disponovat přinejmenším daná soudkyně (Mgr. Jana Brothánková), nebo je má mít k dispozici předseda Nejvyššího správního soudu. Zde je nutné uvést, že neexistuje povinnost soudce vést seznam zrušených rozhodnutí Ústavním soudem, na jejichž vydání se podílel. Taková povinnost není stanovena ani pro soud, či předsedu soudu, na kterém daný soudce působí, či k němu má být přeložen. V souladu s názorem orgánu prvního stupně povinný subjekt takovou informaci ke své činnosti nepotřebuje a musel by ji k žádosti nově vytvořit. Není sice vyloučeno, že si takový seznam soudce vede ze své iniciativy, nejedná se však o oficiální data povinného subjektu, která by mohl poskytnout a garantovat jejich správnost.

V souladu s výše uvedeným shledal nadřízený orgán námitky žadatele jako nedůvodné a rozhodnul tak, jak je uvedeno ve výroku.

III. b) rozhodnutí nadřízeného orgánu o stížnosti

Nadřízený orgán nehledal důvodnou ani námitku žadatele tvrdící neúplnost poskytnuté informace. Z textu žádosti jednoznačně vyplývá, že se týkala senátu 10 A Městského soudu v Praze. Žádost o informace tedy nesměřovala na rozhodovací činnost konkrétní soudkyně (Mgr. Jany Brothánkové), ale senátu, jehož personální složení se v průběhu času může měnit. Povinný subjekt proto nepochybil, pokud poskytl požadované údaje ve vztahu k označenému senátu městského soudu. Byl přitom vázán obsahem žádosti a nemohl předjímat, zda se žádost týká i věcí vedených pod jinými spisovými značkami, a to 10 Ca, 10 Cad a 10 Az.

K tomu nadřízený orgán dodává, že konkrétní soudkyni (Mgr. Janu Brothánkovou) žadatel v souvislosti s žádostí nepřímo označil až v odvolání ze dne 14. 5. 2014. Odpověď povinného subjektu tak byla vzhledem k podané žádosti úplná. Dále lze jen poznamenat, že zasláný seznam spisových značek dostatečně identifikuje konkrétní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kdy lze tato rozhodnutí zadáním spisové značky vyhledat na webových stránkách soudu www.nssoud.cz.

Nadřízený orgán v postupu orgánu prvního stupně při vyřizování žádosti o informace ze dne 26. 4. 2014 neshledal pochybení a rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení: Proti rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí o stížnosti není odvolání přípustné.

JUDr. Josef Baxa, v.r.
předseda soudu

Za správnost vyhotovení:
Dagmar Dolníčková

JUDr. Josef Baxa
předseda Nejvyššího správního soudu

V Brně 30. června 2014
č. j. TmO 5/2014 - 10

R o z h o d n u t í

Předseda Nejvyššího správního soudu rozhodl ve věci odvolání žadatele:

...; proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2014, č. j. Tm 4/2014-6/14, o částečném odmítnutí žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, na základě § 16 odst. 3 uvedeného zákona a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

**rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2014, č. j. Tm 4/2014-6/14,
se ruší a věc se vrací orgánu prvního stupně k novému projednání.**

O d ů v o d n ě n í:

I. Skutkový stav

Nejvyšší správní soud obdržel dne 22. dubna 2014 podání žadatele, ve kterém na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále též „informační zákon“), žádal o sdělení počtu zrušených rozhodnutí krajských soudů ze strany Nejvyššího správního soudu v oblasti práva na informace a počtu kasačních stížností v dané oblasti za uplynulých 5 let v rozdělení podle jednotlivých senátů krajských soudů.

Orgán prvního stupně sdělením ze dne 29. dubna 2014, č. j. Tm 4/2014-6/5, odkázal žadatele na informace zveřejněné prostřednictvím webových stránek Nejvyššího správního soudu. Žadatel v reakci na toto sdělení oznámil, že trvá na přímém poskytnutí požadovaných informací. Dále upřesnil formát pro poskytnutí informací (.xls) a doplnil, že žádá také o rozdělení rozhodnutí krajských soudů, dle toho zda byla kasační stížnost Nejvyšším správním soudem zamítnuta či odmítnuta, nebo zda bylo rozhodnutí soudu I. stupně zrušeno.

V souladu s výše uvedeným orgán prvního stupně poskytl žadateli přípisem ze dne 14. května 2014, č. j. Tm 4/2014-6/12, seznam rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kterými byla kasační stížnost odmítnuta či zamítnuta, nebo kterými byla zrušena rozhodnutí krajských soudů v oblasti práva na informace v letech 2010-2014; dále pak seznam kasačních stížností proti rozhodnutím krajských soudů napadených k zdejšímu soudu v letech 2010-2014 rovněž v oblasti práva na informace.

II. Rozhodnutí orgánu prvního stupně

Rozhodnutím ze dne 14. května 2014, č. j. Tm 4/2014-6/14, rozhodl orgán prvního stupně dle § 15 odst. 1 informačního zákona o částečném odmítnutí informace. V rozhodnutí mimo jiné uvedl, že požadovanou informaci, kasační stížnosti v oblasti práva na informace za uplynulých 5 let „*v rozdělení podle jednotlivých senátů krajských soudů*“, nevytváří a ani ji nepotřebuje ke své činnosti. Dále uvedl, že vytvořit tuto informaci nelze pouhým mechanickým vyhledáním a shromážděním údajů, které má povinný subjekt k dispozici, ale je nezbytné s vyhledanými údaji provádět další zpracovávání nad rámec prostého „vtělení“ do odpovědi na žádost.

Poskytnuté informace ze dne 14. května 2014, č. j. Tm 4/2014-6/12, splňují požadavek podkladů a jsou plnohodnotnými daty, se kterými může žadatel dále pracovat, vyhodnocovat je a jednotlivé případy studovat.

III. Odvolání

Proti v záhlaví specifikovanému rozhodnutí orgánu prvního stupně podal žadatel odvolání. K prvnímu a druhému výroku rozhodnutí uvedl, že jsou nezákonné, protože k poskytnutí informace se žádné správní rozhodnutí nevydává a chybí tak zákonný podklad pro vydání takového rozhodnutí. Dále namítal, že údaje fakticky poskytnuty nebyly. Chyběly požadované počty řízení. Dále byly poskytnuty zmatečné a rozporuplné informace - nekonzistentní data, rozpor v počtu řádků, řízení mimo oblast kasačních stížností, neexistující krajské soudy, z neznámého důvodu bez uvedení sp. zn. krajského soudu. Třetí výrok rozhodnutí označil žadatel jako neurčitý a nepřezkoumatelný a poukázal na chybné poučení o opravných prostředcích.

IV. Rozhodnutí nadřízeného orgánu

Předseda Nejvyššího správního soudu jako nadřízený orgán přezkoumal postup povinného subjektu v souladu s §16 odst. 3 informačního zákona a došel k závěru, že odvolání je částečně důvodné-důvodné. Při této úvaze vycházel z níže uvedených ustanovení informačního zákona:

Dle § 2 odst. 4 informačního zákona „*Povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací*“.

Dle § 15 odst. 1 informačního zákona „*Pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*“

Dále z § 68 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád „*v poučení se uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává*“.

Nadřízený orgán se neztotožnil s námitkou žadatele, že první dva výroky napadeného rozhodnutí jsou nezákonné. V nyní posuzované věci je podstatné, že se jedná o částečné odmítnutí žádosti. První a druhý výrok rozhodnutí pozitivně vymezují tu část informace, která byla žadateli poskytnuta. Oproti tomu třetí výrok označuje část žádosti, které vyhověno nebylo. Jedná se právě o zbylou množinu informací, ze které jsou vyňaty poskytnuté informace uvedené

v prvním a druhém výroku. Nelze tak souhlasit ani s námitkou žadatele, že třetí výrok rozhodnutí je neurčitý a nepřezkoumatelný, protože v kontextu prvního a druhého výroku je konkrétně určeno, které části žádosti se vyhovuje a která se odmítá. Navíc odůvodnění rozhodnutí se zamítnuté části žádosti konkrétně věnuje a dále ji konkretizuje.

Žadatel dále namítal, že požadované údaje fakticky poskytnuty nebyly, protože postrádaly požadované počty řízení, chyběly spisové značky krajských soudů u příslušných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, data byla nekonzistentní a obsahovala i nadbytečné informace (nekasační agendu). V rámci této námítky se nadřízený orgán částečně ztotožnil s postupem orgánu prvního stupně, který odmítnul poskytnout data v žadatelem požadované struktuře (v rozdělení podle jednotlivých senátů krajských soudů, případně s uvedenými spisovými značkami krajských soudů).

Nadřízený orgán si je vědom judikatury Nejvyššího správního soudu, dle které povinný subjekt nemůže odmítnout zpracovat požadované informace, pokud by měl povinnost předmětnými informacemi disponovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 – 67). Nadřízený orgán se však ztotožnil s názorem orgánu prvního stupně, že Nejvyšší správní soud jako povinný subjekt nevede a není povinen vést seznam kasačních stížností ve struktuře požadované žadatelem, tedy dle jednotlivých senátů krajských soudů. Nejvyšší správní soud sice disponuje údaji o počtu řízení v oblasti práva na informace, ale tato statistika je vedena z důvodu vnitřních potřeb Nejvyššího správního soudu, především ve vztahu k evidenci judikatury. Žádný zákon ani jiný předpis soudu neukládá, aby vedl seznamy jednotlivých řízení tříděné dle oblastí práva, ke kterým se vztahují.

Dále se ztotožnil s názorem orgánu prvního stupně i v tom, že se nejedná o situaci, kdy k vytvoření odpovědi na žádost stačí pouhé mechanické vyhledání a shromáždění údajů, které má povinný subjekt k dispozici, ale je nezbytné s těmito údaji provádět další zdlouhavé zpracovávání nad rámec prostého „vtělení“ do odpovědi na žádost. Nejvyšší správní soud ke své činnosti nepotřebuje třídit kasační stížnosti dle senátů krajských soudů a tato operace není vzhledem k nastavení informačního systému uskutečnitelná pouhým zadáním dotazu.

Po prostudování poskytnutých dat došel však nadřízený orgán k závěru, že námitka týkající se jejich nekonzistentnosti a vad v obsahu je důvodná. Žadatel požadoval data týkající se kasačních stížností, kdy mu orgán prvního stupně poskytl všechna rozhodnutí v oblasti práva na informace, tedy nejen věci projednávané v rámci tzv. kasační agendy. Dále zjistil i rozpor mezi udávaným seznamem a skutečným počtem kasačních stížností, což bylo důsledkem tohoto nedopatření. Orgán prvního stupně tedy pochybil v obsahu poskytnuté informace, protože žadatel požadoval počty zrušených rozhodnutí krajských soudů ze strany Nejvyššího správního soudu v oblasti práva na informace za posledních pět let, ale toliko ohledně kasačních stížností, nikoliv jiných řízení. Později svou žádost rozšířil i na počty zamítnutých a odmítnutých kasačních stížností v téže agendě za stejné období. Jak již bylo zmíněno výše, tento soud nedisponuje údaji roztríděnými na jednotlivé senáty krajských soudů; orgán prvního stupně však informace o počtech a výsledcích kasačních řízení poskytnout může, jelikož je soud eviduje ve svém informačním systému.

Nadřízený orgán přisvědčuje i námitce týkající se neexistujících krajských soudů. Nejvyšší správní soud, který byl uveden mezi krajskými soudy, jejichž rozhodnutí byla zrušena, resp. kasační stížnost proti rozhodnutím těchto soudů byla zamítnuta či odmítnuta, skutečně takovým soudem není, což ovlivnilo skutečné počty kasačních řízení, o které žadatel žádal. Stejně tak krajským soudem není ani Okresní soud v Benešově (viz příloha poskytnuté informace). Orgán

prvního stupně tedy pro příště musí postupovat obezřetně a ve výpisu krajských soudů v rámci kasační agendy konzistentně uvádět pouze ty soudy, jichž se požadovaná data týkají.

Důvodnou shledal i námitku tvrdící vady v poučení o opravných prostředcích. Dle § 68 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, musí správní orgán v poučení o odvolání uvést, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává. Poučení orgánu prvního stupně tyto údaje postrádá, omezilo-li se pouze na konstatování, který správní orgán o odvolání rozhodne.

Z výše uvedených důvodů shledal nadřízený orgán námitky žadatele jako důvodné, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v souladu s § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušil a věc vrátil orgánu prvního stupně k novému projednání.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

JUDr. Josef Baxa
předseda soudu

za správnost vyhotovení:
Dagmar Dolníčková

JUDr. Josef Baxa
předseda Nejvyššího správního soudu

Brno 25. září 2014
č. j. TmO 6/2014 – 8

Rozhodnutí o odvolání

Předseda Nejvyššího správního soudu rozhodl ve věci odvolání žadatele:

_____ proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2014, č. j. Tm 4/2014-6/26, o částečném odmítnutí žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), na základě § 16 odst. 3 uvedeného zákona a § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se mění tak, že se poskytují celkové počty kasačních stížností v oblasti práva na informace za uplynulých 5 let a přehled rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kterými byla zrušena rozhodnutí krajských soudů Nejvyšším správním soudem, a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kterými byla kasační stížnost zamítnuta či odmítnuta, v oblasti práva na informace za uplynulých 5 let, rozdělená dle jednotlivých senátů krajských soudů.

O d ů v o d n ě n í:

I. Skutkový stav a rozhodnutí orgánu prvního stupně

Dne 22. dubna 2014 obdržel Nejvyšší správní soud podání žadatele, ve kterém požádal o sdělení počtu zrušených rozhodnutí krajských soudů ze strany Nejvyššího správního soudu k oblasti práva na informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a celkového počtu kasačních stížností v dané oblasti za uplynulých 5 let v rozdělení podle jednotlivých senátů krajských soudů.

Orgán prvního stupně žadatele nejprve sdělením ze dne 29. dubna 2014, č. j. Tm 4/2014-6/5, odkázal na informace zveřejněné prostřednictvím webových stránek Nejvyššího správního soudu v souladu s § 6 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.

Žadatel dne 30. dubna 2014 oznámil Nejvyššímu správnímu soudu, že trvá na přímém poskytnutí informace, a upřesnil jak formát poskytnutí informace, tak doplnil, že žádá také o rozhodnutí krajských soudů, která byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta a odmítnuta.

Nejvyšší správní soud informace pod bodem I. a II. poskytl žadateli dne 14. května 2014, čj. Tm 4/2014-6/12, a o žádosti dále rozhodl částečným odmítnutím v části „rozdělení podle jednotlivých senátů krajských soudů“ dne 14. května 2014, čj. Tm 4/2014-6/14.

Dne 27. května 2014 podal žadatel proti tomuto rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti odvolání a stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace. Nadřízený orgán rozhodl o odvolání dne 30. června 2014, čj. TmO 5/2014-10, tak, že věc vrátil orgánu prvního stupně k novému projednání. Orgán prvního stupně v souladu s rozhodnutím nadřízeného orgánu žádost projednal a žadateli poskytl informace pod bodem I. a II. tohoto rozhodnutí dne 29. července 2014. Ve zbylé části (výrok III.), týkající se rozdělení rozhodnutí dle jednotlivých senátů krajských soudů, žádost odmítl.

II. Odvolání žadatele

Dne 14. 8. 2014 podal žadatel odvolání proti rozhodnutí ze dne 29. 7. 2014, č. j. Tm 4/2014-6/26, a tvrdil, že v bodech I. a II. je rozhodnutí nezákonné, jelikož k poskytnutí informace se žádné správní rozhodnutí nevydává. Chybí zde proto zákonný podklad pro jeho vydání.

Údaje dle odvolatele fakticky poskytnuty nebyly, jelikož uváděné počty nejsou explicitně poskytnuty. Povinný subjekt dále odmítá poskytnout i konkrétní spisové značky krajského soudu, přestože takovými údaji bezpochyby disponuje a v některých případech ji sám zveřejňuje.

K odmítavé části III. výroku odvolatel uvádí, že je neurčitý a nepřezkoumatelný. Všechna rozhodnutí (spisové značky) napadených rozhodnutí krajského soudu má povinný subjekt k dispozici, jelikož se jedná o zcela samozřejmé podklady pro rozhodování. Není zde žádný zákonný důvod, aby nemohly být zpřístupněny.

III. Rozhodnutí nadřízeného orgánu

Předseda Nejvyššího správního soudu jako nadřízený orgán přezkoumal postup povinného subjektu v souladu s §16 odst. 3 informačního zákona a došel k závěru, že odvolání je částečně důvodné. Při této úvaze vycházel z níže uvedených ustanovení informačního zákona:

Dle § 2 odst. 4 informačního zákona „*Povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací*“.

Dle § 14 odst. 5 písm. d) povinný subjekt „*poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti (...)*“.

Dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, „*[]estliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, (...) napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit (...)*“.

K námitkám stran nezákonnosti prvních dvou výroků napadeného rozhodnutí se již nadřízený orgán vyslovil v předchozím rozhodnutí o odvolání žadatele ze dne 30. 6. 2014, č. j. TmO 5/2014-10. Setrvává na svém právním názoru a nepovažuje za nutné se k němu znovu vyjadřovat.

Žadatel tvrdil, že uplynula zákonná lhůta pro poskytnutí požadovaných informací. K tomu nadřízený orgán uvádí, že rozhodnutí nadřízeného orgánu o odvolání č. j. TmO 5/2014-10 si žadatel převzal dne 14. 7. 2014. Orgán prvního stupně v intencích rozhodnutí o odvolání informace poskytl dne

29. 7. 2014, tedy v zákonné 15denní lhůtě; v této lhůtě taktéž bylo vydáno nyní napadené rozhodnutí. Nadřízený orgán tudíž námitky žadatele nepovažuje za důvodné.

Žadatel dále namítal, že požadované údaje fakticky poskytnuty nebyly, protože postrádaly požadované počty řízení, chyběly konkrétní spisové značky krajských soudů u příslušných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, i když orgán prvního stupně je má k dispozici.

V rámci této námitky se nadřízený orgán ztotožnil s názorem žadatele. Nejvyšší správní soud nepochybně s požadovanými údaji disponuje, nebylo však možné na základě jednoduchého dotazu požadovanou informaci z vnitřní databáze získat. Nejvyšší správní soud totiž třídění věcí dle jednotlivých senátů krajských soudů ke své činnosti nepotřebuje a tyto informace systematicky nevytváří.

Je ovšem pravdou, že požadované údaje Nejvyšší správní soud má nyní k dispozici a není zde žádného zákonného důvodu tyto informace neposkytnout. Na základě v mezidobí provedené technické úpravy vnitřního systému tak nyní lze získat i informace požadované žadatelem.

Nadřízený orgán proto napadené rozhodnutí změnil v tom smyslu, že požadované informace poskytl v příloze tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

JUDr. Josef Baxa
předseda soudu

za správnost vyhotovení:

JUDr. Josef Baxa
předseda Nejvyššího správního soudu

Brno 10. prosince 2014
č. j. TmO 6/2014-17

Rozhodnutí o stížnosti

Předseda Nejvyššího správního soudu přezkoumal ve smyslu § 16a odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím stížnost žadatele na postup při vyřizování žádosti o informace ze dne 22. 4. 2014, doplněné dne 30. 4. 2014, a rozhodl takto:

orgán prvního stupně je dle § 16a odst. 6 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, povinen vyřídit žádost, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí nadřízeného orgánu.

O d ů v o d n ě n í:

I. Žádost o informace

Dne 22. 4. 2014 obdržel Nejvyšší správní soud (jako orgán prvního stupně) žádost o poskytnutí informací ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), ve které žadatel žádal „o sdělení počtu zrušených rozhodnutí krajských soudů ze strany Nejvyššího správního soudu ČR k oblasti práva na informace (podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím) a celkového počtu kasačních stížností v dané oblasti za uplynulých 5 let v rozdělení podle jednotlivých senátů krajských soudů“.

II. Postup orgánu prvního stupně

Orgán prvního stupně žadatele nejprve sdělením ze dne 29. 4. 2014, č. j. Tm 4/2013-6/5, odkázal na webové stránky Nejvyššího správního soudu a konstatoval, že pro vyhledání požadovaných informací lze použít vyhledávač umístěný na webových stránkách soudu s poukazem na příslušnou záložku (§ 6 odst. 1 informačního zákona). Jednalo se totiž o informace, které byly povinným subjektem již zveřejněny.

V reakci na výše uvedené sdělení žadatel v podání (mailu) ze dne 30. 4. 2014 uvedl, že uváděný odkaz neobsahuje informace v požadovaném rozsahu a struktuře, a trval na zaslání

informací, případně zaslání podkladů, ze kterých bude možné předmětné počty snadno agregovat, např. ve formě tabulky ve formátu .xls, která by k dané oblasti práva uváděla i senát a příslušný krajský soud a způsob vyřízení (zrušeno, zamítnuto či odmítnuto). Nejvyšší správní soud měl za to, že podání žadatele ze dne 30. 4. 2014 je doplněnou žádostí, jelikož ji žadatel podstatně rozšířil co do jejího rozsahu (nejen počty, ale i uvedení zamítavých, odmítavých a zrušujících rozhodnutí). Pro její vyřízení tedy začala běžet nová, 15denní lhůta, která skončila dne 15. 5. 2014 [viz § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona].

Povinný subjekt požadovanou informaci částečně poskytl sdělením ze dne 14. 5. 2014. V příloze sdělení ze dne 14. 5. 2014, č. j. Tm 4/2014-6/12, byla žadateli zaslána tabulka (ve formátu .xls) se seznamem rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kterými byly v oblasti práva na informace zamítnuty nebo odmítnuty kasační stížnosti nebo rozhodnutí krajských soudů zrušena. Ohledně zbylé části vydal rozhodnutí, kterým odmítl vyhledání informací podle jednotlivých senátů krajských soudů. K odmítnutí rozdělení uvedených rozhodnutí podle senátů krajských soudů uvedl, že Nejvyšší správní soud těmito údaji není povinen disponovat a tyto informace průběžně nevytváří; požadované údaje mají mít především krajské soudy. Na straně povinného subjektu by tak šlo o vytváření nových informací dle § 2 odst. 4 informačního zákona, a tímto se jedná o výjimku z jejich poskytování.

Proti rozhodnutí ze dne 14. 5. 2014, č. j. Tm 4/2014-6/12 podal žadatel odvolání, o kterém nadřízený orgán rozhodl rozhodnutím dne 25. 9. 2014, č. j. TmO 6/2014-8, kterým bylo rozhodnutí orgánu prvního stupně změněno tak, že se informace poskytují. Přílohou tohoto rozhodnutí byly požadované informace.

III. Stížnost žadatele na postup orgánu prvního stupně

Dne 19. 10. 2014 byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace. Žadatel (dále „stěžovatel“) v ní uvedl, že podle rozhodnutí ze dne 25. 9. 2014 by měly být informace obsaženy v příloze, rozhodnutí však žádné přílohy nespécifikuje, ani není zapsáno, kdo rozhodnutí vyhotovil. Dle stěžovatele pak bylo zasláno pouze několik blíže neoznačených listů, ve kterých chybí jakékoliv označení krajského soudu a data rozhodnutí. Povinný subjekt dále nerespektoval povinnou elektronickou formu, která je pro něj závazná.

IV. Rozhodnutí nadřízeného orgánu

Předseda Nejvyššího správního soudu jako nadřízený orgán na základě předložené stížnosti dne 19. 5. 2014 přezkoumal postup povinného subjektu v souladu s §16a odst. 6 informačního zákona a došel k závěru, že stížnost není důvodná. Při této úvaze vycházel z níže uvedených ustanovení informačního zákona:

- § 14 odst. 5 písm. d): „Povinný subjekt posoudí žádost a nerozhodne-li podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění (...)“,
- § 16a odst. 1 písm. b): „Stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (dále jen "stížnost") může podat žadatel, kterému po uplynutí lhůty podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7 nebyla poskytnuta informace (...) a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti“,

- § 16a odst. 6 písm. b): „Nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti podle odstavce 1 písm. a), b) nebo c) přezkoumá postup povinného subjektu a rozhodne tak, že (...) b) povinnému subjektu přikáže, aby ve stanovené lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí nadřízeného orgánu, žádost vyřídil (...).“

Ze spisové dokumentace plyne, že povinný subjekt požadované informace v příloze rozhodnutí poskytl. Konkrétně v příloze je uveden přehled a celkové počty kasačních stížností podaných k Nejvyššímu správnímu soudu ve věcech práva na informace za posledních 5 let, tedy od roku 2010 (viz letopočet za lomítkem ve sloupci „Spisová značka NSS“, na konci přehledu k danému roku je uveden celkový počet kasačních stížností – viz slovo „celkem“).

Dále orgán prvního stupně poskytl čísla jednacích rozhodnutí krajských soudů napadených kasačními stížnostmi, spolu se spisovými značkami, pod kterými o nich probíhala řízení u Nejvyššího správního soudu, a s označením způsobu rozhodnutí v těchto řízeních, včetně celkových počtů rozhodnutí dle jednotlivých způsobů rozhodnutí.

V daném postupu orgánu prvního stupně nadřízený orgán nesprávnost neshledal. Judikatura krajských soudů i Nejvyššího správního soudu je veřejně dostupná na jeho internetových stránkách, poskytnutý přehled spisových značek tak v kombinaci s internetovými zdroji, kde lze najít i plná znění uvedených rozhodnutí, dle názoru nadřízeného orgánu jistě ob stojí. Detailnější zpracovávání informací by již hraničilo s analytickou prací s judikaturou, k čemuž soud jistě není povinen.

Nadřízený orgán nepřisvědčil ani námitce, že v rozhodnutí není uvedeno, kdo je vyhotovil. V rubrice „Za správnost vyhotovení“ je příslušná osoba uvedena.

Stěžovateli lze však dát zapravdu ve výtce týkající se nedodržení elektronické formy poskytnutých informací, která je pro povinný subjekt dle žádosti závazná. Elektronická verze poskytnutých informací může zajisté mít přidanou hodnotu v tom, že s ní lze dále pracovat, různě řadit či třídit, kdežto v tištěné verzi tyto úkony možné nejsou.

Z těchto důvodů nadřízený orgán o stížnosti rozhodl v souladu s § 16a odst. 6 písm. b) informačního zákona tak, že povinný subjekt je povinen vyřídít žádost tak, že dříve poskytnutou informaci stěžovateli zašle v požadované – tedy elektronické – formě.

Tímto také považují žádost o opatření proti nečinnosti v dané věci, podanou stěžovatelem dne 15. 11. 2014, za bezpředmětnou.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle § 16a odst. 9 zákona č. 106/1999 Sb. nelze odvolat.

JUDr. Josef Baxa
předseda soudu

JUDr. Josef Baxa
předseda Nejvyššího správního soudu

Brno 17. října 2014
č. j. TmO 7/2014 – 7

Rozhodnutí o odvolání

Předseda Nejvyššího správního soudu rozhodl ve věci odvolání žadatele: *_____*

_____, proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2014, č. j. Tm 4/2014 – 13/1, o částečném odmítnutí žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), na základě § 16 odst. 3 uvedeného zákona a § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se mění tak, že se poskytuje přehled všech rozhodnutí senátu 10 Ca Městského soudu v Praze, zrušených ze strany Nejvyššího správního soudu v posledních 10 letech.

O d ů v o d n ě n í:

I. Skutkový stav a rozhodnutí orgánu prvního stupně

Dne 19. 8. 2014 obdržel Nejvyšší správní soud podání žadatele, ve kterém požádal „o sdělení všech rozhodnutí senátu 10Ca Městského soudu v Praze zrušených jak ze strany Nejvyššího správního soudu ČR, tak ze strany Ústavního soudu ČR, v uplynulých 10 letech“, a to v rozsahu spisová značka a datum rozhodnutí Městského soudu v Praze a spisová značka a datum zrušujícího rozhodnutí ze strany nadřízeného orgánu.

Nejvyšší správní soud jako orgán I. stupně v přílohách přípisu ze dne 22. 8. 2014, č. j. Tm 2/2014-25/5 zaslal v přehledném seznamu žadateli přehled spisových značek kasačních stížností

proti rozhodnutím Městského soudu v Praze (dále také „městský soud“) – senátu 10 Ca, která byla zdejším soudem zrušena v uplynulých 10 letech a také spisové značky rozhodnutí zdejšího soudu podrobující kasačnímu přezkumu rozhodnutí senátu 10 Ca, která Ústavní soud zrušil. Zároveň v souladu s § 6 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. žadatele odkázal na informace zveřejněné prostřednictvím webových stránek Nejvyššího správního soudu a velmi dopodrobna popsal, jak si žadatel může snadno požadované informace dohledat.

Žadatel podáním evidovaným podatelnou Nejvyššího správního soudu dne 1. 9. 2014 oznámil, že trvá na přímém zaslání informací. Orgán I. stupně v dané věci vydal dne 12. 9. 2014 v záhlaví uvedené rozhodnutí, kterým žádost částečně odmítl, a to v rozsahu poskytnutí přehledu spisových značek Městského soudu v Praze, včetně údajů o rozhodnutích Městského soudu v Praze zrušených jak ze strany Nejvyššího správního soudu, tak ze strany Ústavního soudu, za uplynulých 10 let.

II. Odvolání žadatele

Dne 20. 9. 2014 podal žadatel odvolání proti napadenému rozhodnutí a tvrdil, že rozhodnutí svým výrokem ani odůvodněním nekoresponduje s poskytnutými informacemi, je tudíž zmatečné a nepřezkoumatelné.

Žadatel měl za to, že požaduje elektronická data z databáze povinného subjektu, jež má všechna k dispozici z vlastní úřední činnosti a v jednotlivých případech tyto údaje i zveřejňuje. Případné námitky o jiném formátu elektronických dat pak nemohou být zákonným podkladem pro odepření poskytnutí informace.

Ve vztahu k rozhodnutím Ústavního soudu je zcela nepřijatelné, aby povinný subjekt vzhledem ke svému postavení a svěřeným úkolům uváděl, že nemá tato rozhodnutí k dispozici, tedy že nemá přehled o tom, kdy byla přímo zrušena rozhodnutí podřízených správních soudů. Dle žadatele takovýmito informacemi musí povinný subjekt disponovat ze své činnosti, i kdyby si je měl sám pravidelně vyžádat.

Žadatel měl za to, že lhůta pro poskytnutí informací již uplynula, přičemž povinný subjekt informace dosud neposkytl. Žadatel proto navrhuje, aby bylo rozhodnutí orgánu I. stupně zrušeno a současně mu bylo přikázáno, aby všechny požadované informace poskytl v zákonné lhůtě. Žadatel dále navrhl, aby pro zjednodušení o věci přímo rozhodl nadřízený orgán a informace v elektronické podobě zaslal.

III. Rozhodnutí nadřízeného orgánu

Předseda Nejvyššího správního soudu jako nadřízený orgán přezkoumal postup povinného subjektu v souladu s §16 odst. 3 informačního zákona a došel k závěru, že odvolání je částečně důvodné. Při této úvaze vycházel z níže uvedených ustanovení informačního zákona:

Dle § 2 odst. 4 informačního zákona „*Povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací*“.

Dle § 14 odst. 5 písm. d) povinný subjekt „*poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti (...)*“.

Dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, „*[]estliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, (...) napadené rozhodnutí nebo jeho část změní (...)*“.

Žadatel tvrdil, že uplynula zákonná lhůta pro poskytnutí požadovaných informací. K tomu nadřízený orgán uvádí, že rozhodnutí orgánu I. stupně bylo vydáno dne 12. 9. 2014; žádost, kterou žadatel zaslal přímo na pracovní mail tiskové mluvčí, byla podatelnou zaevidována dne 1. 9. 2014. Z toho vyplývá, že byla dodržena zákonná lhůta k poskytnutí informací nebo k vydání rozhodnutí. Nadřízený orgán tudíž námitky žadatele nepovažuje za důvodné.

Žadatel dále namítal, že požadované údaje poskytnuty nebyly, avšak všechna požadovaná rozhodnutí povinný subjekt má k dispozici ve své elektronické databázi. V rámci této námítky se nadřízený orgán částečně ztotožnil s názorem žadatele. Nejvyšší správní soud nepochybně s požadovanými údaji disponuje, nebylo však možné na základě jednoduchého dotazu požadovanou informaci z vnitřní databáze získat. Nejvyšší správní soud totiž třídění věcí dle jednotlivých senátů Městského soudu v Praze ke své činnosti nepotřebuje, nemá tuto povinnost stanovenou zákonem a tyto informace systematicky nevytváří.

Je ovšem pravdou, že požadované údaje Nejvyšší správní soud má nyní k dispozici a není zde žádného zákonného důvodu tyto informace neposkytnout. Na základě v mezidobí provedené technické úpravy vnitřního systému tak nyní lze získat i informace požadované žadatelem, ovšem jen v rozsahu přehledu rozhodnutí senátu 10 Ca městského soudu, které byly zrušeny Nejvyšším správním soudem v průběhu kasačního řízení.

Evidenci rozhodnutí senátu 10 Ca městského soudu, která byla zrušena přímo Ústavním soudem, Nejvyšší správní soud nevede ani nemá povinnost vést. Soud totiž není nadřízeným orgánem městského soudu v tom smyslu, že by nad ním vykonával dohled či judikatorní dozor, prováděl pravidelné kontroly spisů či průtahů apod. Nadřízený orgán žadatele s touto žádostí odkazuje na Ústavní soud.

Z databáze povinného subjektu však vyplývá, že v případech, kdy proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti mířící proti rozhodnutí senátu 10 Ca městského soudu, byla podána ústavní stížnost, bylo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zrušeno ve třech případech. Současně s ním však ani v jednom z těchto případů nebylo zrušeno i rozhodnutí městského soudu (srov. i databáze Ústavního soudu na <http://nalus.usoud.cz>).

Seznam čísel jednacích rozhodnutí senátu 10 Ca Městského soudu v Praze je přílohou tohoto rozhodnutí. Nad rámec nadřízený orgán poskytuje i seznam výše zmíněných tří spisových značek Nejvyššího správního soudu ve vztahu k senátu 10 Ca a k Ústavnímu soudu.

Nadřízený orgán z výše uvedených důvodů napadené rozhodnutí změnil v tom smyslu, že požadované informace poskytl v příloze tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

JUDr. Josef Baxa
předseda soudu

JUDr. Josef Baxa
předseda Nejvyššího správního soudu

Brno 1. prosince 2014
č. j. TmO 8/2014 – 6

R o z h o d n u t í

Předseda Nejvyššího správního soudu rozhodl ve věci odvolání žadatele:
proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2014, č. j. TmO 4/2014-14/6, o částečném odmítnutí žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, na základě § 16 odst. 3 uvedeného zákona a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

odvolání se z a m í t á a napadené rozhodnutí se p o t v r z u j e .

O d ů v o d n ě n í:

I. Skutkový stav a rozhodnutí správního orgánu I. stupně

Dne 28. září 2014 obdržel Nejvyšší správní soud jako správní orgán I. stupně podání žadatele, ve kterém požádal „o zaslání kopie nezveřejněných rozhodnutí zdejšího soudu ve věci místní příslušnosti sp.zn. Nad 311/2014 ze dne 22.8.2014, sp.zn. Nad 177/2014 ze dne 29.4.2014, sp.zn. Nad 45/2013 ze dne 11.9.2013, sp.zn. Nad 30/2013 ze dne 27.6.2013, sp.zn. Nad 28/2013 ze dne 26.6.2013, sp.zn. Nad 24/2013 ze dne 12.6.2013 a sp.zn. Nad 25/2013 ze dne 6.6.2013.“

Správní orgán I. stupně v přílohách přípisu ze dne 7. října 2014, č. j. Tm 4/2014-14/5 zaslal kopie usnesení následujících spisových značek: sp.zn. Nad 28/2013 ze dne 26.6.2013, sp.zn. Nad 24/2013 ze dne 12.6.2013, sp.zn. Nad 25/2013 ze dne 6.6.2013 a sp.zn. 311/2014 ze dne 22.8.2014. Tyto odeslal dle požadavku pisatele v elektronické podobě na adresu jan.luke@ymail.com.

Současně vydal rozhodnutí podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, kterým poskytnutí požadovaných informací částečně odmítl. Ve věcech sp.zn. Nad 177/2014 ze dne 29.4.2014, sp.zn. Nad 45/2013 ze dne 11.9.2013 a sp.zn. Nad 30/2013 ze dne 27.6.2013 se totiž nejednalo o rozhodnutí (usnesení). Pod uvedenými spisovými značkami eviduje Nejvyšší správní soud toliko přípisy, ve kterých soud věcně nerozhodoval. Ve všech třech uvedených případech z jejich obsahu vyplývá, že se jedná o přípisy k vrácení spisů jinému soudu.

II. Odvolání

Proti v záhlaví specifikovanému rozhodnutí orgánu I. stupně podal žadatel odvolání. V něm uvedl, že informační povinnost zahrnuje i ostatní rozhodnutí povinného subjektu, byť jsou pouze procesního charakteru, např. pouhé vrácení. Povinný subjekt je vždy povinen zkoumat, zda je omezení práva na informace skutečně nezbytné, přičemž má usilovat o zpřístupnění maxima možného. Žádné takové úvahy napadené rozhodnutí neobsahuje, což jej činí věcně nepřezkoumatelný. V daném případě se dle odvolatele jedná o ukončená soudní řízení, u nichž nelze uvažovat o jakémkoli ohrožení soudní nezávislosti. Není zde tedy zákonný důvod pro odepření informací.

Odvolatel proto požádal odvolací orgán, aby napadené rozhodnutí zrušil a současně správnímu orgánu I. stupně přikázal všechny požadované informace poskytnout, neboť se jedná o údaje z běžné činnosti povinného subjektu a neexistuje žádný zákonný důvod pro jejich odepření. Odvolatel zároveň navrhl odvolacímu orgánu, aby informace sám zaslal.

III. Rozhodnutí nadřízeného orgánu

Předseda Nejvyššího správního soudu jako nadřízený orgán přezkoumal postup povinného subjektu v souladu s §16 odst. 3 informačního zákona a došel k závěru, že odvolání není důvodné. Při této úvaze vycházel z níže uvedených ustanovení informačního zákona:

Dle § 2 odst. 3 informačního zákona „[z]ákon se nevztahuje na poskytování informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.“

Dle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona „[p]ovinné subjekty dále neposkytnou informace o (...) rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků (...).“

Dále z § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, „[n]eshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí.“

Nadřízený orgán se neztotožnil s námitkou žadatele, že neexistuje žádný zákonný důvod pro jejich odepření. V nyní posuzované věci je podstatné, že požadované listiny ze soudního spisu nejsou rozhodnutími, nýbrž pouhými přípisy. Těmto přípisům chybí jak formální, tak materiální znaky rozhodnutí v užším slova smyslu, jelikož ve věcech, kterých se požadované listiny týkají, nebylo vůbec soudem věcně rozhodováno. To však neznamená, že nejsou součástí rozhodovací činnosti soudu v širším smyslu. Jak již bylo uvedeno, jsou součástí spisu, doručuje se je dotčeným soudům a obsahují údaje o účastnících řízení.

Informační zákon v § 11 odst. 4 písm. b) pro tyto případy stanoví, že povinné subjekty neposkytují informace o rozhodovací činnosti soudu, s výjimkou rozsudků. Toto pravidlo, které je uvedeno vedle dalších omezení poskytování informací (mj. informace o probíhajícím trestním řízení apod.) v § 11 odst. 4, mívá na mysli situace, kdy je zapotřebí mít zvláštní procesní postavení v řízení, případně zvláštní oprávnění či prověrky k tomu, aby s danými informacemi mohl nakládat.

Vzhledem k tomu, že požadované přípisys jsou součástí soudních spisů, k nahlížení do nich se použije odlišné procesněprávní úpravy, konkrétně § 45 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále také „s. ř. s.“). Nahlížet do spisů tak mohou pouze účastníci, jejich zástupci a osoby zúčastněné na řízení (§ 45 odst. 1). Dle § 45 odst. 2 s. ř. s. „[j]iným osobám může povolit nahlédnutí předseda senátu, prokáží-li právní zájem nebo vážný důvod a není-li to v rozporu s právy nebo právem chráněnými zájmy některého z účastníků.“ Nelze totiž úpravu nahlížení do spisu suplovat informačním zákonem, který jinak umožňuje poskytnutí informací zásadně komukoliv.

Dle § 2 odst. 3 informačního zákona se tento zákon nevztahuje na poskytování informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování (...). Poznámka pod čarou u tohoto ustanovení míří na výčet zákonů; soudní řád správní sice není v tomto výčtu zahrnut, nicméně je třeba upozornit na to, že uvedený výčet je výčtem demonstrativním (viz slovo „například“). Krom toho Ústavní soud opakovaně judikuje, že poznámky pod čarou nejsou součástí právního předpisu, ale jen interpretační pomůckou – viz např. náleží Ústavního soudu ze dne 22. 10. 1996, sp. zn. III. ÚS 277/96, publ. pod č. 109/1996 Sb. ÚS.

Z uvedeného plyne, že se na postup upravující nahlížení do spisu dle § 45 s. ř. s. informační zákon nepoužije. Ve prospěch tohoto závěru hovoří i judikatura Nejvyššího správního soudu. Ačkoliv se v dané věci jednalo o nahlížení do spisu dle § 38 správního řádu, má nadřízený orgán za to, že závěry tohoto rozsudku lze vztáhnout i na nahlížení do spisu, resp. poskytování informací, dle soudního řádu správního: „Vzhledem k tomu, že nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu je natolik zvláštní procedurou, se zákon o svobodném přístupu k informacím vůbec neužije. Výslovně to stanoví § 2 odst. 3 tohoto zákona (...)“ – viz rozsudek tohoto soudu ze dne 3. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007-78.

Námítka, že zde není žádné zákonné překážky k poskytnutí požadovaných informací, tedy není důvodná.

Nadřízený orgán nesouhlasí ani s dalšími námitkami odvolatele, že rozhodnutí není přezkoumatelné pro nedostatek úvahy stran proporcionality odepření informací. Nadřízený orgán uvádí, že orgán I. stupně neměl povinnost vážit, co může a co již nesmí poskytnout, jelikož mu poskytnutí informace zapověděla samotná právní úprava v § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona. Naopak, správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, pokud požadované informace v daném rozsahu odmítl poskytnout. Skutečnost, že se jedná o skončená soudní řízení, v této situaci není relevantní. Tato námitka rovněž není důvodná.

Z výše uvedeného vyplývá, že odvolání není důvodné, proto se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

za správnost vyhotovení:
Dagmar Dolníčková

JUDr. Josef Baxa
předseda Nejvyššího správního soudu

Brno 27. ledna 2015
č. j. TmO 9/2014 - 12

R o z h o d n u t í

Předseda Nejvyššího správního soudu rozhodl ve věci odvolání žadatele _____ o odvolání proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2014, č. j. Tm 4/2014-16/6, o odmítnutí žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, na základě § 16 odst. 3 uvedeného zákona a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

odvolání se zamítá a rozhodnutí ze dne 1. 12. 2014, č. j. Tm 4/2014-16/6, se potvrzuje.

O d ů v o d n ě n í:

I. Skutkový stav

Nejvyšší správní soud obdržel dne 21. listopadu 2014 žádost o poskytnutí informací, ve které žadatel žádal o poskytnutí „*textu kasační stížnosti podané obcí Nelahozeves proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2014, sp. zn. 6 A 322/2011, ve věci obec Nelahozeves, _____ Ministerstvo životního prostředí.*“ a „*spisové značky, která byla této věci přidělena.*“ Nejvyšší správní soud přípisem ze dne 2. 12. 2014, č. j. Tm 4/2014-16/5, vyhověl žádosti v části týkající se poskytnutí spisové značky uvedené věci.

II. Rozhodnutí orgánu prvního stupně

Orgán prvního stupně následně vydal rozhodnutí ze dne 1. 12. 2014, č. j. Tm 4/2014-16/6, o částečném odmítnutí informace dle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“). V rozhodnutí došel k závěru, že poskytování informací (textu kasační stížnosti) ze spisu Nejvyššího správního soudu vedeného pod sp. zn. 8 As 171/2014 se řídí § 45 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dle kterého „*nablížet do spisu a jeho příloh mají právo účastníci, jejich zástupci a osoby zúčastněné na řízení, s výjimkou protokolu o hlasování, a pořizovat si z něj výpisy a opisy nebo žádat, aby mu byl takový výpis nebo opis vydán.*“ a odst. 2 citovaného ustanovení „*jiným osobám může povolit nahlédnutí předseda senátu, prokáží-li právní zájem nebo vážný důvod a není-li to v rozporu s právy nebo právem chráněnými zájmy některého z účastníků*“. Dle orgánu prvního stupně tak požadovaná informace nespadá pod režim informačního zákona a informaci neposkytl.

III. Odvolání

Proti výše uvedenému rozhodnutí orgánu prvního stupně podal žadatel odvolání. V něm uvedl, že povinný subjekt měl postupovat nikoliv podle soudního řádu správního, ale podle informačního zákona. Dle žadatele není soudní řád správní zvláštním zákonem při poskytování informací vůči informačnímu zákonu, protože neobsahuje komplexní úpravu poskytování informací, jak je uvedeno v § 2 odst. 3 informačního zákona. Procesní úprava obsažená v soudním řádu správním nijak nevyklučuje uplatnění hmotného práva na informace cestou podání žádosti dle informačního zákona. V této souvislosti se žadatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2008, č. j. 6 As 52/2007-80, který se zabýval vztahem informačního zákona a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, při poskytování informací ze správního spisu. Dále na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2007, č. j. 5 Ca 126/2006-28, který se zabývá vztahem informačního zákona a zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu zákona stavebního.

IV. Rozhodnutí nadřízeného orgánu

Předseda Nejvyššího správního soudu jako nadřízený orgán přezkoumal postup povinného subjektu v souladu s §16 odst. 3 informačního zákona a došel k závěru, že odvolání není důvodné. Při této úvaze vycházel z níže uvedených ustanovení zákona:

Dle § 2 odst. 3 informačního zákona se tento zákon „nevztahuje na poskytování informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací“.

Dle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona Povinné subjekty dále neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků“.

Dle čl. 17 odst. 4 ústavního zákona č. 23/1991 Sb., Listiny základních práv a svobod „Svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.“

Ze žádosti vyplývá, že žadatel požadoval poskytnutí textu podané kasační stížnosti obcí Nelahozeves v řízení vedeném před Nejvyšším správním soudem. Přitom v daném řízení nebyl ani účastníkem ani osobou zúčastněnou na řízení. Nadřízený orgán se v takovém případě ztotožnil s názorem orgánu prvního stupně, a to že se na základě informačního zákona tuto informaci poskytnout nelze.

Nadřízený orgán se ztotožňuje s názorem žadatele, že smyslem informačního zákona je naplnění čl. 17 Listiny základních práv a svobod, a to usnadnit kontrolu veřejného sektoru ze strany veřejnosti. Nesouhlasí však s jeho výkladem, na jaký okruh informací se toto právo vztahuje. Samotné právo na informace lze v souladu s čl. 17. odst. 4 Listiny „omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých“. Okruh poskytovaných informací tak není zcela bezbřehý.

Omezení rozsahu poskytovaných informací je zakotveno přímo v informačním zákoně, který negativně vymezuje určité informace, které dle tohoto zákona poskytnout nelze. Konkrétně dle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona nelze poskytnout informace o rozhodovací činnosti soudů. Tímto je mimo jiné naplněna první podmínka pro omezení práva na informace dle Listiny základních práv a svobod, protože omezení je zakotveno již v samotném informačním zákoně.

V případě soudního řízení nelze obecně považovat obsah spisů za veřejný. Dle § 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „*ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.*“ Soudy v jednotlivých řízeních neřeší primárně veřejné otázky, ale konkrétní dovolávání se subjektivních práv. Řízení ve správním soudnictví jsou navíc řízeními návrhovými, vyjadřující svobodnou vůli stran brát se za svá subjektivní veřejná práva před nezávislým soudem.

V rámci žádosti o informace mířící na dokumenty obsažené v soudním spise tak absentuje veřejný zájem na zjištění obsahu návrhů, předložených důkazů spod, neb se jedná především o soukromé listiny prokazující individuální zájmy (nebo veřejné listiny prokazující subjektivní práva). Obsah spisu je tak naopak nutné chránit z pohledu práva účastníků řízení na ochranu soukromí. Každá osoba má právo, aby byly informace nutné pro soudní řízení v rámci uplatňování jejího soukromého nároku (např. žaloba na vyklizení bytu) poskytnuty jen osobám, jichž se tento toto řízení týká. Právě ochrana práv druhých naplňuje i druhou podmínku pro omezení práva na informace dle Listiny základních práv a svobod.

Procesní předpisy (zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, č. 150/2002 Sb., soudní řád správní a č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním atd.) navíc upravují velmi precizně okruh osob oprávněných nahlížet do spisů, stejně tak okruh osob, které se mohou účastnit jednání a naopak ve kterých situacích je jednání neveřejné. Stejně tak obsahují podrobnou úpravu procesních postupů, lhůt a opravných prostředků, vztahujících se k nahlížení do spisu. Splňují tak podmínky komplexní úpravy zvláštního

zákona dle § 2 odst. 3 informačního zákona, to i přesto že některé osoby z nahlížení vylučují s ohledem na ochranu práv účastníků řízení.

Veřejný zájem, resp. nutnost kontroly, lze naopak spatřovat na výsledku řízení (rozhodnutí). Rozhodnutí soudu jsou tak běžně v souladu s § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona soudy poskytována. Nejvyšší správní soud navíc automaticky zveřejňuje všechna rozhodnutí na webových stránkách soudu včetně většiny rozhodnutí správních úseků krajských soudů.

Pokud se jedná o judikaturu zmíněnou žadatelem, ta se netýkala rozhodovací činnosti soudů. Rozdíl mezi správním a soudním řízením předpokládá i samotný informační zákon, který v § 11 odst. 4 zakotvuje výjimku pro rozhodovací činnost soudů. Tento názor potvrzuje např. i rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 29. 12. 2006, č. j. 11 Ca 163/2005-30.

Argument, že účastníky řízení jsou obec a ministerstvo, které jsou sami osobami povinnými a předmět řízení se týká záležitosti veřejného zájmu (skládku odpadu), je relevantní pro tyto povinné subjekty. Soud nemůže sám o sobě selektovat ze spisů informace, které poskytnou lze a které nikoliv (z důvodu obchodního tajemství, důvěrných informací apod.). Tím by nahrazoval hodnocení povinného subjektu a fakticky by tak ubíral možnost soudního přezkumu takového rozhodnutí. Navíc nahlížení do soudního spisu na základě žádosti dle informačního zákona by bylo obcházením procesních řádů a ochrany práv třetích osob.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

JUDr. Josef Baxa
předseda soudu

za správnost vyhotovení:
Dagmar Dolníčková

JUDr. Josef Baxa
předseda Nejvyššího správního soudu

Brno 3. března 2015
č. j. TmO 1/2015 – 9

R o z h o d n u t í

Předseda Nejvyššího správního soudu rozhodl ve věci odvolání žadatele: _____
_____ proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu
ze dne 15. 1. 2015, č. j. Tm 4/2015 - 1/4, o částečném odmítnutí žádosti o informace podle
zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, na základě
§ 16 odst. 3 uvedeného zákona a § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

**rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. Tm 4/2015 - 1/4,
se ruší a věc se vrací orgánu prvního stupně k novému projednání.**

O d ů v o d n ě n í:

I. Skutkový stav

Nejvyšší správní soud (povinný subjekt) obdržel dne 12. 1. 2015 žádost o informace dle
zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), ve
které žadatel požadoval zaslání kopie knihy návštěv Nejvyššího správního soudu v období
od 24. 11. 2014 do 19. 12. 2014.

II. Rozhodnutí orgánu prvního stupně

Orgán prvního stupně v příloze přípisu ze dne 15. ledna 2015, č. j. Tm 4/2015 - 1/3,
zaslal žadateli kopii knihy návštěv s anonymizovanými osobními údaji (jméno příjmení a číslo
dokladu totožnosti návštěvy). Současně s vyhotovením uvedeného přípisu vydal rozhodnutí o
částečném odmítnutí žádosti v rozsahu anonymizovaných osobních údajů, ve kterém odůvodnil
neposkytnutí jména, příjmení a čísla dokladu totožnosti návštěvy.

III. Odvolání

Proti rozhodnutí orgánu prvního stupně podal žadatel odvolání. V něm namítá, že výrok nekoresponduje s obsahem žádosti a je ve vzájemném rozporu s odůvodněním. Žadatel nežádal o poskytnutí anonymizované knihy návštěv, proto žádost nemohla být v tomto rozsahu odmítnuta. Naopak v odůvodnění je v rozporu s výrokem uvedeno, že kopii knihy návštěv lze poskytnout výhradně v anonymizované formě.

Dále žadatel nesouhlasí s neposkytnutím kopie knihy návštěv z důvodu podle § 2 odst. 3 informačního zákona ve spojení s § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), neboť obsahuje osobní údaje. Návštěvník Nejvyššího správního soudu přece k soudu nepřichází v soukromé věci, ale ve věci úřední. Soudy mají vystupovat jako nestranné složky státní moci a jakákoliv jejich činnost, včetně přijímání návštěv, má být pod kontrolou veřejnosti (viz náleží Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I ÚS 517/10). Zveřejnění návštěvníka, který se k soudu dostavil v úřední věci, se nemůže jakkoliv dotknout jeho práva na ochranu osobnosti, života, zdraví, občanské cti a lidské důstojnosti či jeho soukromí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008 – 148, č. 1944/2009 Sb. NSS).

IV. Rozhodnutí nadřízeného orgánu

Předseda Nejvyššího správního soudu jako nadřízený orgán přezkoumal postup povinného subjektu v souladu s § 16 odst. 3 informačního zákona a došel k závěru, že odvolání je důvodné. Při této úvaze vycházel z níže uvedených ustanovení zákona:

- § 2 odst. 3 informačního zákona „*zákon se nevztahuje na poskytování informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací*“
- § 15 odst. 1 informačního zákona „*pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží*“
- § 4 písm. a) zákona o ochranně osobních údajů „*osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu*“
- § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, „*jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání*“

Nadřízený orgán se neztotožnil s námitkou žadatele, že výrok napadeného rozhodnutí nekoresponduje s obsahem žádosti a je ve vzájemném rozporu s jeho odůvodněním. Žadatel nebyly poskytnuty ty údaje, které byly v knize návštěv anonymizovány (jméno příjmení a číslo dokladu totožnosti návštěvy). Protože žádost žadatele směřovala na všechny údaje obsažené v knize návštěv, musel orgán prvního stupně při neposkytnutí části informací vydat rozhodnutí

dle § 15 odst. 1 informačního zákona. Část neposkytnutých informací byla ve výroku specifikována slovy „*v rozsahu anonymizace osobních údajů*“, což označuje právě neposkytnutou část informací; resp. poskytnutou pouze v anonymizované formě, tedy v rozporu se žádostí.

Nadřízený orgán se však ztotožnil s námitkou žadatele, že nelze neposkytnout kompletní (neanonimizovanou) kopii knihy z návštěv z důvodu, že obsahuje osobní údaje (§ 2 odst. 3 informačního zákona ve spojení s § 4 písm. a) zákona o ochranně osobních údajů). Nadřízený orgán si je vědom judikatury Nejvyššího správního soudu, v níž tento soud došel v obdobném případě (kniha návštěv Obvodního ředitelství Policie ČR) k závěru, že jméno a příjmení fyzické osoby v kombinaci s číslem občanského průkazu nejsou osobními údaji ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochranně osobních údajů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008 – 148, č. 1944/2009 Sb. NSS). Orgán prvního stupně tak nemohl s odkazem na výše uvedená ustanovení informačního zákona a zákona o ochranně osobních údajů provést anonymizaci požadovaných informací a fakticky tak neposkytnout jméno příjmení a číslo dokladu totožnosti návštěvy.

Nadřízený orgán na základě výše uvedeného rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku. Orgán prvního stupně je v souladu s § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v dalším řízení tímto právním názorem při novém projednání věci vázán.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

JUDr. Josef Baxa
předseda soudu

JUDr. Josef Baxa
předseda Nejvyššího správního soudu

V Brně 27. května 2015
č. j. TmO 2/2015-17

Rozhodnutí

Předseda Nejvyššího správního soudu rozhodl ve věci odvolání žadatele

o odvolání proti rozhodnutí tiskové mluvčí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2015, č. j. Tm 4/2014-3/4, o částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, na základě § 16 odst. 3 uvedeného zákona a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

odvolání se zamítá a rozhodnutí ze dne 19. 3. 2015, č. j. Tm 4/2014-3/4, se potvrzuje.

Odůvodnění:

I. Žádost o informace

Nejvyšší správní soud dne 13. 3. 2015 obdržel podání (dále jen „žadatel“), ve kterém požadoval poskytnutí informace týkající se údajů uvedených v rozvrhu práce Obvodního soudu pro Prahu 5 pro rok 2014. Žadatel se konkrétně tázal na skutečnost, zda uvedení údajů o pracovních výsledcích soudkyně Obvodního soudu pro Prahu 5 JUDr. Jarmily Hoškové a o probíhajícím kárném řízení proti této soudkyni, vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 11 Kss 4/2014 a 11 Kss 7/2014, je standardní informací, která se zveřejňuje v rozvrhu práce podle § 42 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. Dále žadatel požadoval zaslání kopií kárných návrhů ve shora označených věcech.

II. Postup a rozhodnutí orgánu prvního stupně

Přípisem ze dne 19. 3. 2015, č. j. Tm 4/2015-3/3, tisková mluvčí Nejvyššího správního soudu (dále jen „orgán prvního stupně“) žadateli sdělila, že v části týkající se rozvrhu práce Obvodního soudu pro Prahu 5 se jeho žádost v souladu s § 14 odst. 5 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), odkládá, neboť požadovaná informace se nevztahuje k působnosti Nejvyššího správního soudu. V části týkající se zaslání kopií kárných návrhů pak orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 19. 3. 2015, č. j. Tm 4/2015-3/4, žádost podle § 15 odst. 1 informačního zákona ve spojení s § 11 odst. 4 písm. b) téhož zákona odmítl. V odůvodnění svého rozhodnutí orgán prvního stupně uvedl, že poskytnutí kopií kárných návrhů ze spisů Nejvyššího správního soudu vedených pod sp. zn. 11 Kss 4/2014

a 11 Kss 7/2014 se řídí § 38 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), a § 65 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád (dále jen „*trestní řád*“), a nespadá pod režim informačního zákona.

III. Odvolání žadatele

Proti shora označenému rozhodnutí orgánu prvního stupně podal žadatel dne 17. 4. 2015 odvolání, ve kterém namítá, že napadené rozhodnutí mu v rozporu se správním řádem nebylo doručeno do vlastních rukou, na písemnosti ani na poštovní zásilce není údaj o datu vypravení a písemné vyhotovení rozhodnutí neobsahuje otisk úředního razítka. I když je podle žadatele možné vadu spočívající v nesprávném způsobu doručení rozhodnutí považovat za nepodstatnou, nelze rozhodnutí postrádající otisk úředního razítka považovat za řádně oznámené. Žadatel v této souvislosti odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 7. 2013, sp. zn. 21 Cdo 2288/2012.

V podání označeném jako „odůvodnění odvolání“ ze dne 26. 4. 2015 pak žadatel uvádí, že jelikož sám Obvodní soud pro Prahu 5 ve svém rozvrhu práce pro rok 2014 zveřejnil informaci o kárném řízení vedeném proti soudkyni JUDr. Jarmile Hoškové, je zcela legitimní chtít vědět, z jakého důvodu je toto řízení vedeno. Podle žadatele kárné řízení není klasickým řízením správním a nevztahuje se na něj správní řád, jak ve svém rozhodnutí mylně uvádí orgán prvního stupně, nýbrž se jedná o řízení o „trestním obvinění“, v němž se přiměřeně použijí ustanovení trestního řádu. V předmětném kárném řízení, vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 11 Kss 4/2014 a 11 Kss 7/2014, se přitom dne 2. 4. 2015 konalo ústní jednání, při němž byly veřejně předneseny kárné návrhy, a dne 9. 4. 2015 bylo vyhlášeno rozhodnutí. Oběma těmito jednáními byla přítomna veřejnost. I kdyby tedy existoval důvod „utajovat“ před veřejností obsah kárných návrhů, pak tento důvod podle žadatele pominul dne 2. 4. 2015, kdy byly kárné návrhy veřejně předneseny, nejpozději pak dne 9. 4. 2015, kdy bylo kárné řízení skončeno. V této souvislosti žadatel odkazuje na § 12 informačního zákona. Žadatel se však domnívá, že zde důvod „utajovat“ obsah kárných návrhů nebyl ani před tímto datem, neboť jde de facto o „trestní řízení“ proti úřední osobě, které je věcí veřejného zájmu. V této souvislosti žadatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2010, č. j. 1 As 44/2010-103, a na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 14. 4. 2009, *Társaság a Szabadságjogokért proti Maďarsku*, stížnost č. 37374/05. Žadatel nadto uvádí, že o předmětném kárném řízení a jeho výsledku již ve dnech 9. a 10. 4. 2015 široce informovaly veřejné sdělovací prostředky. Dále žadatel na podporu svého názoru, že soudce je osobou veřejně činnou a jeho profesionální sféra proto náleží do sféry veřejné, cituje z nálezů Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. IV. ÚS 23/05; ze dne 11. 11. 2005, I. ÚS 453/03; a ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10.

Ačkoliv podle žadatele není jeho povinností svoji žádost o poskytnutí informace jakkoliv odůvodňovat, žadatel tak v závěru svého podání ze dne 26. 4. 2015 přesto činí, aby rozptýlil případné spekulace nad tím, k čemu má požadovaná informace sloužit, zejména pokud jde o možné podezření z případného ostrakizování kárně obviněné soudkyně JUDr. Jarmily Hoškové. Žadatel uvádí, že je naopak přesvědčen, že předmětná kárná řízení jsou formou šikany jmenované soudkyně ze strany tzv. pověřeného místopředsedy Obvodního soudu pro Prahu 5 JUDr. Michala Holuba. V závěru svého podání žadatel odkazuje na náleží Ústavního soudu ze dne 23. 2. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 31/03, přičemž uvádí, že omezit právo na informace lze za současného splnění dvou podmínek: je-li tak stanoveno zákonem (podmínka formální) a je-li o opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnosti státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti (podmínka materiální). Žadatel se domnívá, že v projednávané věci ani jedna ze shora uvedených podmínek splněna nebyla a Nejvyšší správní soud tudíž odepřel poskytnutí informací neoprávněně.

IV. Rozhodnutí odvolacího orgánu

Předseda Nejvyššího správního soudu jako orgán ve smyslu § 20 odst. 5 informačního zákona (dále jen „*odvolací orgán*“), přezkoumal napadené rozhodnutí orgánu prvního stupně podle § 20 odst. 4 odst. písm. b) informačního zákona ve spojení s § 89 odst. 2 správního řádu. Odvolací orgán se nejprve zabýval procesními námitkami žadatele ohledně náležitostí napadeného rozhodnutí a způsobu jeho doručení (IV.A) a poté námitkami žadatele týkajícími se důvodů, pro které orgán prvního stupně odmítl poskytnout požadované informace (IV.B).

Odvolání není důvodné.

IV.A K procesním námitkám

Žadatel namítá, že rozhodnutí orgánu prvního stupně mu v rozporu se správním řádem nebylo doručeno do vlastních rukou, na písemnosti ani na poštovní zásilce není údaj o datu vypravení a písemné vyhotovení rozhodnutí neobsahuje otisk úředního razítka. Napadené rozhodnutí podle žadatele proto nelze považovat za řádně oznámené.

Podle § 20 odst. 4 písm. a) a b) informačního zákona „*[p]okud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona pro [rozhodnutí o odmítnutí žádosti a odvolací řízení] ustanovení správního řádu; dále se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178; v ostatním se správní řád nepoužije.*“

Podle § 69 odst. 1 správního řádu „*[v] písemném vyhotovení rozhodnutí se uvede označení "rozhodnutí" nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou "vlastní rukou" nebo zkratkou "v. r." u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou "Za správnost vyhotovení:" s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.*“

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 5 Afs 136/2004–79, přitom vyplývá, že „*[l]ze-li jednoznačně dospět k závěru, že není pochyb o tom, že rozhodnutí vydal oprávněný orgán v rámci svých kompetencí, netrpí vadami, které mohou způsobit jeho zmatečnost, neurčitost nebo nemožnost, přičemž je zřejmé, komu je určeno, nelze takové rozhodnutí označit za nicotné. Absence zákonné formy správního aktu může vyvolávat jeho nicotnost pouze tehdy, jestliže je tento nedostatek natolik intenzivní a zřejmý, že po účastnících dotčeného právního vztahu nelze spravedlivě žádat, že budou tento správní akt respektovat.*“ Takové následky absence úředního razítka však nemůže zásadně způsobit (srov. v této souvislosti rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2007, č. j. 8 Afs 114/2006–55).

S ohledem na znění § 69 odst. 1 správního řádu je zřejmé, že orgán prvního stupně pochybil, když písemné vyhotovení svého rozhodnutí neopatřil otiskem úředního razítka. Tato vada však sama o sobě nemůže v projednávané věci vyvolat nicotnost napadeného rozhodnutí, neboť z jeho obsahu je zřejmé, že bylo vydáno oprávněným orgánem v rámci jeho kompetencí a splňuje veškeré další náležitosti stanovené v § 69 odst. 1 správního řádu, včetně vlastnoručního podpisu oprávněné úřední osoby. Odkaz žadatele na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 7. 2013, sp. zn. 21 Cdo 2288/2012, je přitom v této souvislosti nepřipadný, neboť toto usnesení se vyslovuje k náležitostem rozhodnutí podle občanského soudního řádu, nikoliv podle řádu správního.

Podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu se vydáním rozhodnutí rozumí „předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:".“

Podle § 72 odst. 1 věty první správního řádu se rozhodnutí „účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením.“

Podle § 84 odst. 2 správního řádu se neoznámení rozhodnutí „nemůže dovolávat ten, kdo se s ním prokazatelně seznámil. Na takového účastníka se hledí, jako by mu správní orgán doručil rozhodnutí s chybějícím poučením podle § 83 odst. 2.“

Namítá-li žadatel, že na písemnosti ani na poštovní zásilce není údaj o datu vypravení, je jeho námitka neopodstatněná, neboť i na kopii obálky, kterou žadatel zaslal spolu se svým odvoláním, je zcela zřetelný otisk razítka Nejvyššího správního soudu, včetně kulatého razítka s datem vypravení dne 20. 3. 2015. Je skutečností, že obálka v rozporu s § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu neobsahuje slova „Vypraveno dne:“, vlastní datum vypravení je však z obálky zcela patrné.

V neposlední řadě žadatel namítá, že mu rozhodnutí orgánu prvního stupně nebylo doručeno do vlastních rukou. Odvolací orgán je nucen konstatovat, že i zde nebylo postupováno v souladu s § 72 odst. 1 věty první správního řádu, neboť úřední obálka, ve které bylo rozhodnutí orgánu prvního stupně doručeno, skutečně umožňovala, aby zásilku převzal i jiný příjemce, než adresát rozhodnutí. Z obsahu odvolání žadatele, je však zcela zřejmé, že se s napadeným rozhodnutím orgánu prvního stupně prokazatelně seznámil. V souladu s § 84 odst. 2 větou první správního řádu se proto žadatel nemůže neoznámení tohoto rozhodnutí úspěšně dovolávat.

IV.B K důvodům odmítnutí poskytnout informace

Žadatel namítá, že není dán důvod pro neposkytnutí kopie kárných návrhů, neboť v případě kárného řízení jde *de facto* o „trestní řízení“ proti úřední osobě, které je věcí veřejného zájmu. I kdyby existoval důvod „utajovat“ před veřejností obsah kárných návrhů, pak tento důvod podle žadatele pominul dne 2. 4. 2015, kdy byly kárné návrhy veřejně předneseny, nejpozději pak dne 9. 4. 2015, kdy bylo vyhlášeno rozhodnutí, přičemž oběma jednáním byla přítomna veřejnost.

Podle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona povinné subjekty „neposkytnou informace o [rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků]. Ustanovení zvláštních zákonů o poskytování informací v uvedených oblastech tím nejsou dotčena.“

Podle § 12 informačního zákona „[v]šechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá.“

Podle § 25 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, „[n]estane-li tento zákon jinak nebo nevyplývá-li z povahy věci něco jiného, v kárném řízení se přiměřeně použijí ustanovení trestního řádu.“ Podle § 8 odst. 1 téhož zákona se kárné řízení zahajuje na návrh.

Podle § 92 směrnice č. 9/2011, kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu „[v]šechny písemnosti, které se vztahují k téže věci, v níž soud jedná (podání, vyjádření, protokoly, záznamy, rozhodnutí apod.), tvoří spis.“ Návrh na zahájení kárného řízení je tedy součástí soudního spisu.

Nahlížení do spisu upravuje trestní řád v § 65. Podle odst. 1 tohoto ustanovení „[o]bviněný, poškozený a zúčastněná osoba, jejich obhájci a zmocněnci mají právo nahlížet do spisů, s výjimkou protokolu o hlasování a osobních údajů svědka podle § 55 odst. 2, činit si z nich výpisky a poznámky a pořizovat si na své náklady kopie spisů a jejich částí. Totéž právo mají zákonní zástupci obviněného, poškozeného nebo zúčastněné osoby, jestliže tyto osoby jsou zbaveny způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jejich způsobilost k právním úkonům omezena. Jiné osoby tak mohou činit se souhlasem předsedy senátu a v přípravném řízení se souhlasem státního zástupce nebo policejního orgánu, jen pokud je toho třeba k uplatnění jejich práv.“

Z předeslaných ustanovení vyplývá, že návrhem se zahajuje kárné řízení a jeho poskytnutím by došlo k poskytnutí informací týkajících se rozhodovací činnosti soudu. Informační zákon přitom v § 11 odst. 4 písm. b) „povinnost soudů poskytovat informace o rozhodovací činnosti soudu vylučuje právě z toho důvodu, že informování o rozhodovací činnosti soudu upravují zvláštní zákony“ (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 12. 2006, č. j. 11 Ca 163/2005-30). V případě kárného řízení je tímto zvláštním zákonem trestní řád, jehož ustanovení se podle § 25 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, použijí přiměřeně, nestanovili tento zákon jinak nebo nevyplývá-li z povahy věci něco jiného.

Žadatel v projednávané věci žádá kopie kárných návrhů, aby se – jak uvádí ve svém odvolání – mohl přesvědčit o důvodech zahájení kárného řízení proti jmenované soudkyni. Kárné návrhy však, jak vyplývá ze shora citovaných ustanovení, jsou součástí soudního spisu a poskytnutím jejich kopie by soud žadateli v podstatě umožnil do tohoto spisu nahlédnout. Nahlížení do spisu upravuje trestní řád v § 65 komplexně a v takovém případě nelze při poskytování informací postupovat podle informačního zákona, neboť zvláštní zákon, tj. § 65 trestního řádu, obsahuje v tomto ohledu komplexní právní úpravu (srov. v této souvislosti rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010-86, publikovaný pod č. 2128/2010 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007-78). Důvody, které žadatel uvedl ve svém odvolání, ovšem podmínky předvídané § 65 trestního řádu nenaplnují. Žadatel byl v rozhodnutí orgánu prvního stupně rovněž poučen, za splnění jakých podmínek je možné v případě kárného řízení nahlédnout do soudního spisu (§ 65 trestního řádu), tedy získat požadovanou informaci – byť orgán prvního stupně do tohoto výčtu nesprávně zahrnul rovněž odkaz na § 38 správního řádu, který se však při nahlížení do spisu v kárném řízení neuplatní.

K argumentaci žadatele ohledně skutečnosti, že kárné návrhy byly při ústním jednání soudu veřejně předneseny a ve věci bylo veřejně vyhlášeno rozhodnutí, odvolací orgán uvádí, že zásada veřejnosti jednání soudu odpovídá právu veřejnosti dohlížet na korektnost průběhu soudního procesu. Z této zásady však nelze dovozovat právo nahlížet do soudního spisu mimo situace předvídané zákonem: „Naopak ustanovení procesních předpisů o nahlížení do spisu, která představují ve vztahu k informačnímu zákonu *lex specialis*, získávání těchto informací umožňují, což je však dáno tím, že jejich primárním účelem je ochrana práva účastníků řízení na spravedlivý proces.“ (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2011, č. j. 44 A 3/2011-60).

Odkazuje-li žadatel na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2010, č. j. 1 As 44/2010-103, nutno podotknout, že toto rozhodnutí se týká pojmově jiné situace, než je tomu v projednávané věci. V uvedeném rozhodnutí se jednalo o poskytnutí informace o probíhajícím trestním řízení ve smyslu § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona, které však trestní řád – na rozdíl od nahlížení do spisu – neupravuje komplexně, a proto na něho lze za určitých okolností informační zákon vztáhnout. Stejně tak žadatelův odkaz na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 14. 4. 2009, *Társaság a Szabadságjogokért proti Maďarsku*, stížnost č. 37374/05, není zcela případný, neboť v této věci se jednalo o poskytnutí ústavní stížnosti, kterou v rámci *abstraktní* kontroly ústavnosti norem podal poslanec maďarského parlamentu. Evropský soud pro lidská práva pak shledal porušení čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (tj.

svobody projevu, která zahrnuje rovněž právo na informace) s tím, že veřejnost má právo znát názory osob veřejně činných týkající se veřejných záležitostí, což je však pojmově opět jiná situace, než je tomu v projednávané věci.

S ohledem na výše uvedené a v souladu s § 90 odst. 5 správního řádu proto předseda Nejvyššího správního soudu odvolání zamítl a rozhodnutí orgánu prvního stupně potvrdil.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

JUDr. Josef Baxa
Předseda Nejvyššího správního soudu